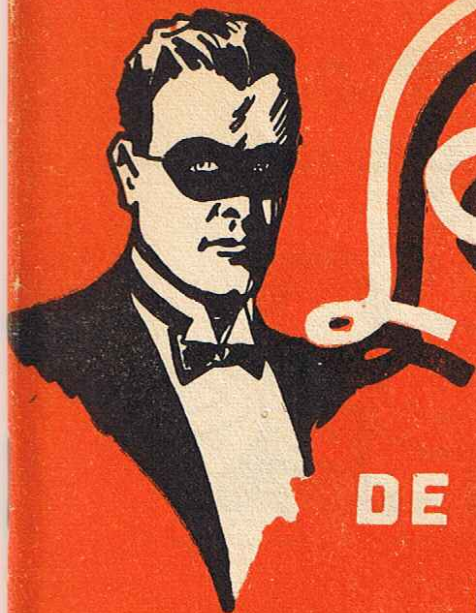

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het Geheim van de Grafkelder

Nr 2154

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

Het geheim van de Grafkelder

Het verhaal, dat wij thans gaan vertel'en is getrokken uit de notities van Charles Brand, de secretaris van Lord William Aberdeen, alias John Raffles. Het toneel der handelingen is het vooroorlogse Duitsland, het tijdperk van de republiek van Weimar, toen Hitler nog niet aan de macht was. Naar het uiterlijk kalm, giste en bruisde het onder de oppervlakte. Communisten, Republikeinen en Monarchisten intrigeerden om aan de macht te komen of die te behouden. Hefstige politieke hartstochten zochten een uitweg. En te midden van dit bewogen tijdperk speelden zich de dramatische comedie af, waarin Raffles de grote rol vervulde, die door Charles Brand hier is geboekstaafd.

HOOFDSTUK I

DE JUWELEN VAN FREIFRAU VON BREITENBACH

Men was er in Duitsland in de laatste tijd aan gewend geraakt, berichten te lezen omtrent brutale berovingen, die somtijds zelfs op klaarlichte dag plaats vonden.

Men had er zich blijkbaar reeds bij neergelegd, dat er in de onmiddellijke omgeving van Berlijn motorbussen vol passagiers in de vroege avond werden aangehouden en overvallen door ge-

maskerde bandieten, alsof men honderd jaren geleden leefde en zich in het Wilde Westen van de Verenigde Staten bevond.

Men aanvaardde het reeds als iets normaals, dat er midden op de dag invallen werden gedaan in banken, dat er boerderijen en buitenplaatsen werden geplunderd door met geweren gewapend bandieten, dat taxi-chauffeurs hun reizigers met de revolver in de vuist geheel uitschudden.

En toch was er nog genoeg verbazing voorhanden, om aandacht te wijden aan de diefstal der juwelen van Freifrau von Breitenbach, ter waarde van 850.000 Mark, die op onnaspeurlijke en raadselachtige wijze verdwenen waren.

Het feit werd er des te interessanter door, daar de barones jong, schoon en nog niet lang weduwe was.

Haar echtgenoot Baron von Breitenbach was aan de gevolgen van een jachtongeval overleden, toen zij nog slechts enkele maanden met hem gehuwd was, nauwelijks achttien jaar oud en dus bijna nog een kind.

De familie von Breitenbach had er steeds voor bekend gestaan, dat zij zeer rijk was en toen de door Hitler en de zijnen in de kiem gesmoorde communistische opstand dreigde, trok de jonge weduwe zich, vergezeld door een paar trouwe bedienden, terug naar een van haar landgoederen, niet ver van Coblenz gelegen, in het gebied, dat toen nog niet zo lang geleden pas door de geallieerde troepen ontruimd was. En toen zij er eenmaal was, bleef zij er, nadat de rust was weergekeerd.

Het was een zeer oud kasteel, dat daar hoog op een heuvel gelegen was, niet ver van de linker Rijnsoever en te midden van een bosrijke omgeving.

Zij leefde daar nu sedert een vijftiental jaren teruggetrokken en zag slechts weinige vrienden, — allen oprechte monarchisten, die niets liever wensten, dan dat de republiek weer zo spoedig mogelijk zou worden omvergeworpen, om plaats te maken voor de monarchie, waarvan zij vurig hoopten, dat zij in al

haar luister weer zou herrijzen en dat het republikeinse tijdperk slechts zou overblijven als de herinnering aan een bozen droom.

Menigmaal hadden er geheime bijeenkomsten plaats gehad, nu eens op het slot Breitenbach, dan weer op een der goederen van andere edellieden, die in de omstreken woonden.

Geruime tijd geleden had Mathilde von Breitenbach, enige Franse officieren moeten inkwartieren, maar dit had slechts korte tijd geduurd, en daarna verviel het slot weer tot zijn vroegere sombere, neerdrukkende eenzaamheid.

En nu liet Freifrau von Breitenbach eensklaps weer van zich spreken; haar diamanten waren gestolen, prachtige stenen, die reeds eeuwenlang in het bezit van de familie waren geweest en waarbij zich in de loop der jaren steeds meerdere hadden gevoegd.

Het was omstreeks tien uur in de ochtend van een heerlijke zomerdag, toen een met stof bedekte auto in snelle vaart over de weg reed, die van Coblenz naar Remagen leidt en waaraan, of liever waarnaast het slot Breitenbach gelegen is.

De auto werd bestuurd door een jonge chauffeur, een knaap nog bijna en op de achterste bank zat een heer in een linnen reisjas, een sportpet op het hoofd, de stofbril op het voorhoofd geschoven, met een scherp gesneden gelaat en doordringende ogen, in één waarvan een monocle als het ware vastgeschroefd zat en die volstrekt geen aandacht scheen te schenken aan het verrukkelijke landschap, noch aan de afdelingen S.S. troepen, welke de auto nu en dan passeerde, maar die met grote ijver en ondanks het schudden van de wagen, het ene dagblad na het andere opensloeg en doorkeek, uit een voorraad die wel onuitputtelijk scheen te zijn.

De auto klom steeds verder de heuvel op, zwenkte op de top daarvan een brede grintweg in, die van de rijksstraatweg afboog, en plotseling als het ware verrees het slot Breitenbach voor het oog van de eenzame automobilist, die

tenslotte met een ongeduldige beweging de gehele stapel kranten over de rand van de open sportcoupé in het kreupelhout terzijde van de weg had geworpen.

Het was wel een prachtig oud ridder-slot, zoals het kasteel daar oprees op de kruin van de heuvel, vanwaar men een verrukkelijk uitzicht had over een groot gedeelte van de Rijn, die hier in enige stoute bochten door het heerlijke dal stroomde, en waar, jaren later, de beslissende overtocht der Engelsen en Amerikanen zou plaats hebben, die aan de algehele instorting der Duitse legers voorafging.

De auto reed steeds verder, ging het bos in en van de zon viel nu niets meer te bespeuren, want haar stralen werden tegengehouden door het dichte bladerdak.

Weer maakte de weg een kromming en nu bevond de auto zich op slechts een honderdtal meters van de hoofdingang van het slot Breitenbach.

De auto stond voor het hek stil, de man in de reisjas sprong er uit, nog voor de chauffeur van zijn zetel was gekomen, en liep op het dek toe, dat hij trachtte te openen.

Het was echter stevig gesloten.

— U zult moeten bellen, mijnheer ! riep de chauffeur de man in de stofjas toe.

— Dat begrijp ik, ezel ! riep deze terug. Ik zie tenminste geen kans, om over dit hek van vijf meter hoogte heen te klimmen, zonder gevaar te lopen mijn nek te breken ! De vraag is maar, hoe belt men hier, aan de ingang van dit betoverde slot ?

Hij zocht even rond en had eindelijk iets ontdekt, dat er uitzag als het handvat van een trekbel.

Hij gaf er een harde ruk aan en met een schor geluid, als een verkouden haan, begon een roestige bel boven aan het hek te luiden, onzichtbaar achter een der pilaren.

Geruime tijd bleef alles stil en reeds werd de reiziger ongeduldig, toen er met haastige schreden een man kwam aandribbelen met verbazend kromme benen en wiens bovenlijf gehuld was in

een rose en wit gestreept bediendenbuisje.

— Mooi om op een schoorsteen te zetten, mijnheer ! liet de stem van de jonge chauffeur zich horen.

— Houd je onbeschaamde opmerkingen voor je, Vincent ! hernam de ander op strenge toon. Wees niet zo trots op je eigen rechte benen, je hebt ze toch zelf niet gemaakt, is het wel ? Het ogenblik is ook minder goed gekozen om grapjes te maken ; wij komen hier voor een ernstige zaak, bedenk dat !

Op dit ogenblik was het mannetje met zijn zonderlinge gevormde loopwerktuigen het hek genaderd en keek een weinig wantrouwend door de spijlen heen naar de auto, vervolgens naar de jeugdige chauffeur, tenslotte naar de heer in de gele reisjas.

Toen vroeg hij slechts :

— Wel ?

— Wel, ik zou uw meesteres willen spreken, vriend. Wij worden verwacht.

— Uw naam ?

— Karl Weinrauch.

De bediende maakte een geluid als een met lucht gevulde varkensblaas, waarin men met een speld prikt, zeker als gevolg van zijn verbazing, en staarde de beroemde detective aan, zonder in staat te zijn een enkel woord uit te brengen.

Deze keek het mannetje glimlachend aan en hernam toen, een weinig ongeduldig :

— Als je me genoeg bewonderd hebt, zal je misschien wel zo goed zijn het hek voor me te openen !

— Dadelijk, mijnheer, dadelijk ! Vergeef mij... ik dacht... stotterde de bediende.

Hij had een roestige sleutel uit zijn zak gehaald, stak die in het slot van het hek, draaide niet zonder moeite de sleutel om en nu hielp Weinrauch hem zelf het hek openen.

De detective wendde zich vervolgens tot Vincent, zijn jeugdige en schrandere helper, en zei :

— Je kunt op mij wachten, Vincent. Zet intussen je ogen goed open en als je iets bijzonders opmerkt, komt het me dan zeggen.

— Goed patroon! antwoordde de jonge man.

Weinrauch sloot het hek weer achter zich en volgde nu de bediende over het brede tuinpad, hetwelk tussen twee rijen heesters doorliep tot aan de voet van het terras, uit vijf treden bestaande en dat toegang gaf tot de fraai bewerkte voordeur van zwaar eikenhout.

Nog voor hij echter deze deur bereikt had, ging een van de talrijke glazen deuren open, welke op dit terras uitzagen, en een jonge vrouw, in een elegant toilet gekleed, trad te voorschijn en ging met haastige schreden op de detective af.

Het was Mathilde von Breitenbach, de huidige eigenares van het slot.

Zij reikte Weinrauch haar vingertoppen, waarop de detective een eerbiedige kus drukte.

— Wat ben ik blij, dat gij er zijt, mijnheer! riep de jonge vrouw uit. Kom aanstonds binnen, wat ik u verzoeken mag, dan zal ik u de zaak uiteenzetten!

— Ik verlang niets liever, Frau Baronin, hernam Weinrauch en hij volgde de vrouw des huizes naar een fraai gemeubeld vertrek, dat met vijf grote glazen deuren op het terras uitkwam.

Zodra beiden gezeten waren, begon zij:

— Het kan u natuurlijk niet onbekend zijn, mijnheer, dat reeds een paar detectives begonnen zijn met het onderzoek in deze zaak. Ik vernam echter, dat gij toevallig in Coblenz waart, in verband met een proces tegen een paar internationale hoteldieven en ik heb geen ogenblik gearzeld, om u een telegram te zenden, waarin ik u verzocht, mij te willen helpen. Gij staat in Berlijn zeer hoog aangeschreven en gij hebt reeds zaken tot een oplossing gebracht, die onontwaaarbar schenen.

— Ik dank u voor het compliment, Frau Baronin, en ik verzeker u, dat ik alles zal doen wat in mijn vermogen is,

teneinde u behulpzaam te zijn bij het opsporen van uw kostbaarheden. En deel mij nu precies mede, als ik u verzoeken mag, hoe de zaak zich heeft toegedragen. Sla niets over, ook niet de kleinste bijzonderheid, waarvan gij wellicht denkt, dat zij onbetekenend is: voor een detective is niets onbeduidend.

— Ik zal mijn best doen, mijnheer Weinrauch. Het is u natuurlijk bekend, dat de Familie Breitenbach reeds vele geslachten lang de bezitster is geweest van een kostbare collectie juwelen...

— Neem mij niet kwalijk, dat ik u in de rede val, mevrouw, maar ik zou mij niet gaarne knapper voordoen dan ik ben, zei Weinrauch glimlachend. Ik mag zeggen, dat ik op de hoogte ben van de materiële omstandigheden van heel wat personen, ook buiten ons land, maar ik moet u eerlijk bekennen, dat mij het bestaan van uw collectie nog niet ter ore was gekomen. Ik neem echter aan, dat zij zeer kostbaar moet zijn.

— Buitengewoon kostbaar, mijnheer. Reeds vóór de oorlog werd de waarde geschat op ruim een millioen Mark. De juwelen, die verdwenen zijn, werden nog geen maand geleden getaxeed op een waarde van 850.000 Mark.

— Waren het alle afzonderlijke diamanten?

— Neen. Er waren een paar diademmen, armbanden, halssieraden, ringen, oorhangers en broches bij en verder fraai gezette diamanten, zogenaamde politaires. Hier is overigens het lijstje; gij kunt het behouden, het bevat een nauwkeurige beschrijving van de juwelen. Freifrau von Breitenbach had Weinrauch onder het spreken een vel papier toegeschoven, hetwelk deze aannam, even inkeek, opvouwde en in zijn portefeuille stak.

— Waar bewaarde gij de diamanten? vroeg hij toen. Ik heb zoëven de bladen doorgekeken, maar ik zou alles gaarne nog eens uit uw eigen mond willen vernemen.

— Ik zal u de plaats, waar ik ze had opgeborgen, aanstonds zelf laten zien, mijnheer. Gij weet wel, hoe onveilig

het de laatste tijd hier in de buurt is, er wordt in vele huizen ingebroken. In een enkele week tijds hadden er in de onmiddellijke omgeving van het slot niet minder dan vijf inbraken plaats. Het is duidelijk, dat hier een bende aan het werk is, die met grote brutaliteit optreedt. Ik moest er dus op bedacht zijn, mijn juwelen goed te verbergen en daarom had ik ze in de grafkelder gebracht, die zich onder een der zijtorens van het oude gedeelte van dit huis bevindt, en daar heb ik ze zelf verstopt, in een geheime nis, waarvan ik meende, dat het bestaan alleen aan mij bekend was. Daarin moet ik mij, helaas, vergist hebben, tenminste de juwelen zijn in de nacht van eergisteren op raadselachtige wijze verdwenen.

— Men heeft geen enkel spoor van braak gevonden, nietwaar ?

— Niet het geringste.

— Gij zult mij nu wel toestaan, in uw gezelschap even die grafkelder te onderzoeken ?

De detective was reeds opgestaan,

toen er op de deur werd geklopt en de krombenige bediende binnentrad, die op de drempel bleef staan en toen op onderdanige toon zei :

— Een brief voor mijnheer Weinrauch !

— Voor mij ? riep de detective verwonderd uit. Hoe kan iemand weten, dat ik hier ben ? Permitteert gij, mevrouw ?

— Dat spreekt toch vanzelf, mijnheer, antwoordde Freifrau von Breitenbach.

De detective had de brief uit de handen van de bediende genomen, scheurde de enveloppe open en nam kennis van de inhoud.

Een kreet van verrassing en toorn ontsnapte hem.

De brief bevatte slechts deze weinige woorden :

— *Waarde heer Weinrauch, ik kom helpen zoeken !*

John RAFFLES

HOOFDSTUK II

HET ONDERZOEK

Weinrauch bleef een oogenblik met starende blik op de brief turen, totdat de stem van zijn opdrachtgeefster hem deed opschrikken.

— Onaangenaam nieuws, mijnheer? vroeg zij.

— Dat is te zeggen, mevrouw... zeer onaangenaam is het zozeer niet! Staat gij mij toe, dat ik enige vragen aan uw bediende stel?

— Doe wat gij wilt, mijnheer!

De detective wendde zich tot de bediende, die bij de deur was blijven staan en vroeg:

— Wie heeft u die brief gegeven?

— Een boerenjongen, mijnheer!

— Kent gij hem?

— Heel goed. Hij helpt de tuinman wel eens.

— Hij is zeker dadelijk weer weggegaan?

— Ja, dadelijk nadat hij de brief had afgegeven.

— Gij weet zeker niet, waarheen hij zich heeft begeven?

— Hij ging de kant op van het dorp.

— Woont hij daar?

— Ja, bij zijn ouders.

— Zoudt gij kans zien hem dadelijk weer hier te brengen?

— Ik kan hem Heinrich, de stal-knecht, achterna zenden, die heeft heel wat betere benen dan ik!

— Doe dat dan, en laat hij de jongen vragen, of hij even op het slot wil komen; zeg maar dat Frau Baronin er om verzoekt, dan kan hij niet weigeren.

De bediende keek zijn meesteres even vragend aan, maar deze knikte hem toe en zei:

— Doe wat mijnheer Weinrauch je vraagt, Joseph.

— Toen de knecht vertrokken was, vouwde Weinrauch het briefje op en liet het in zijn zak glijden.

Hij scheen er niet verder over te willen spreken en Freifrau von Breitenbach vroeg er dus ook niet naar.

— Als gij het het goed vindt, genädige Frau, zullen wij nu eens de plek onderzoeken, waar gij de juwelen verborgen hadt!

— Ik ben dadelijk tot uw dienst.

Mathilde sloeg de shawl om, welke zij over de arm had gedragen en ging Weinrauch voor, de glazen deur uit en over het terras naar het brede voetpad, hetwelk de detective reeds kende.

Halverwege scheidde zich een zijpad af, hetwelk zij volgden tot aan een haag, juist tegenover het zijpad en achter elkaar gingen beiden er door en stonden toen in een groot weiland, hier en daar met prachtige beuken beplant.

Aan hun linkerhand, terzijde van de middelste vleugel, verhief zich het eeu-

wenoude gedeelte van het kasteel, dat reeds lang niet meer bewoond werd, daar het hiervoor ongeschikt was geworden.

Op een der hoeken verhief zich een plompe, machtige, vierkante toren, met een plat dak, omgeven door kantelen.

Aan de voet bevond zich een kleine, stevige houten deur, met ijzer beslagen en voorzien van een ouderwets, ingewikkeld en met een korst roest bedekt slot.

Langzaam over het weiland schrijdend, gingen de slotvrouw en Weinrauch op de toren toe.

De detective liet zijn blikken overal heen dwalen en toch waren op dit ogenblik zijn gedachten niet geheel en al bij het onderwerp, dat hem nu toch het meeste belang moest inboezemen; zij waren veeleer bij de man, die hem het korte briefje geschreven had, bij de Grote Onbekende, de Londense Avonturier, die er op de een of andere raadselachtige wijze in geslaagd was te ontdekken, wat hem hier heen had gevoerd.

Een jaar omstreeks geleden had Weinrauch voor het laatst tegenover Raffles gestaan. Met inspanning van al zijn krachten, met opoffering van zijn nachtrust, terwijl hij zijn schranderheid tot het uiterste moest inspannen, was hij er in geslaagd Raffles eindelijk in handen te krijgen. Dat was te Berlijn geweest.

Maar zijn triomf had slechts korte tijd geduurd.

Nog geen zes uur nadat Raffles goed en wel achter de tralies was gesloten, zag hij reeds kans, zich te bevrijden, en dat op een manier, die tot op de huidige dag een raadsel voor Weinrauch is gebleven.

Want wel verklapte Raffles menigmaal, zelfs aan zijn vijanden, hoe hij er in geslaagd was, zich uit hun greep te bevrijden, maar alleen dan, wanneer hij er zeker kon van zijn, dat hij zich hierdoor niet zelf benadeelde.

Hoe het ook zij, nog geen vierde deel van een etmaal had Weinrauch er zich op kunnen beroemen zijn Engelse

vijand eindelijk te hebben overwonnen, die hij reeds lange tijd in het geheim bestreed, zonder dat het openbaar was geworden, terwijl alleen Scotland Yard en enkele ingewijden te Berlijn iets van deze verbitterde worsteling afwisten.

En in de grond van zijn hart moest de Duitse detective, of hij wilde of niet, de weergalozе stoutmoedigheid en de grenzeloze schranderheid bewonderen van de Grote Onbekende, die hem telkens en telkens opnieuw bedotte en om de tuin wist te leiden, indien zijn avontuurlijke geest hem naar Berlijn voerde.

Intussen was Mathilde von Breitenbach verder gewandeld, en Weinrauch keerde weer tot het tegenwoordige terug.

Hij wierp tersluiks een blik op de knappe gelaatstreken van de vrouw die naast hem liep, en mompelde voor zich heen:

— Wel beschouwd is het meer dan zonde, dat ik hier in de functie van detective ben. Onze waarde Frau Baro-nin is zeer aantrekkelijk, en eigenlijk ziet zij er volstrekt niet uit, zoals men zich een ontroostbare weduwe gewoonlijk voorstelt. Toch moet haar het verlies van haar juwelen zeer treffen, ondanks haar grote rijkdom en het zal niet van mij afhangen, als ik er niet in slaag, haar die weer terug te bezorgen.

Mathilde en de detective hadden nu de hoek van de oude toren bereikt, en hier gekomen haalde de jonge vrouw een zware sleutel te voorschijn, en stak die in het slot van de deur.

Weinrauch, galant als steeds, trad naderbij en nam haar het zware werk van het omdraaien van de sleutel uit de handen.

Toen hij het slot had opengedraaid vroeg hij:

— Is dit de enige deur van de toren?

— Ja, mijnheer.

— Gij zijt dus door deze zelfde deur gegaan, toen gij de diamanten in de grafkelder bracht?

— Zo is het!

— Dan moet ik u zeggen, mevrouw, dat het geluid van dit oude, roestige slot op vrij grote afstand moet zijn ge-

hoord. Wanneer hebt u de diamanten in veiligheid gebracht, ik meen, hoe laat was dat ?

— Om elf uur in de avond !

— Hebt gij er u van overtuigd, dat niemand u volgde ?

— Waarom zou men dat gedaan hebben ?

De detective glimlachte en antwoordde :

— Louter uit nieuwsgierigheid. Om eens te zien, wat gij wel zo laat in de avond wilde uitvoeren. Apropos, waar wordt de sleutel bewaard, waarmede ik nu het slot van de poort geopend heb ?

— Die heeft steeds in een rommelkist gelegen, tot op het ogenblik, waarop ik de oude grafkelder voor mijn doel wilde gebruiken. Gij moet weten, dat daar reeds sedert meer dan een eeuw geen enkel lid van ons geslacht meer wordt begraven. Nadat ik de kostbaarheden had opgeborgen, heb ik de sleutel steeds in mijn brandkast gelegd.

— Duurde het verstoppen van de juwelen lang ?

— In het geheel niet. Ik ben nauwelijks een kwartier in de kelder geweest ; ik verzeker u, dat het daar beneden verre van aangenaam was.

— Daarvan zal ik mij aanstonds zelf kunnen overtuigen, mevrouw.

Mathilde von Breitenbach en de detective waren nu door de lage poort gegaan, zo laag dat beiden zich moesten bukken, en stonden nu aan het begin van een zeer smalle en korte gang, niet langer dan de muur van de toren dik was, dat wil zeggen bijna een meter.

Twee stappen waren dus voldoende om haar ten einde te lopen, en toen bevonden de twee personen zich in het binnenste van de toren.

Het was hier tamelijk duister, want het inwendige werd slechts verlicht door een viertal spleten in de muur, waarvan de bovenste twee zich op ruim tien meter van de vloer bevonden, de onderste vijf meter lager.

Het dak van de toren was verweerd, en door de reten van de planken zoldering heen kon men hier en daar de blauwe lucht zien.

Een paar torenkraaien, in hun rust opgeschrikt, vlogen krijsend door de toren, en verdwenen toen door een der smalle raamgaten.

— Het is hier 's avonds natuurlijk stikdonker ? begon Weinrauch, na aandachtig te hebben rondgekeken, zodra zijn ogen aan de halve duisternis gewend waren. Gij hadt zeker licht bij u ?

— Een kaarslantaarn.

— Nu, het is al heel onwaarschijnlijk, dat men het zwakke schijnsel van zulk een lantaarn door de smalle gaten heen heeft gezien, die zo hoog zijn aangebracht, hernam de detective. Zeg mij eens mevrouw, hadt gij de deur achter u gesloten ?

— Daar ben ik niet heel zeker van, mijnheer !

— Het is dus niet ondenkbaar, dat men u bespied heeft ?

— Integendeel, mijnheer Weinrauch, ik acht dat zelfs zeer waarschijnlijk ! Dat moet wel geschied zijn ! Hoe had men anders kunnen weten, waar ik de juwelen verborg ?

— Een zeer juiste opmerking, mevrouw ! Waarlijk, gij zoudt geen slechte detective zijn. En laat ons nu verder gaan. Ik vermoed, dat die opening daar in de vloer, die met een luik is bedekt, de toegang naar de grafkelder afsluit ?

— Ja, mijnheer.

— Dan zullen wij het luik eens optillen !

De detective ging er heen, greep het oude, half vermolmd luik bij de zwaar verroeste ring, en trok het overeind, waarna het bovenende rustte tegen de binnenwand van de toren.

— Dat luik is tamelijk zwaar, mevrouw ! Het verwondert mij, dat gij dat ding geheel alleen hebt weten open te krijgen.

— O, ik ben sterker dan gij denkt ! hernam Mathilde von Breitenbach lachend. Doe het maar weer dicht, als gij wilt, dan zal ik u laten zien, waartoe ik in staat ben !

— Geen kwestie van, mevrouw, ik geloof u zo wel ! hernam Weinrauch met een hoffelijke buiging.

Hij had zijn krachtige electriche zaklantaarn reeds ontstoken, en begon nu de smalle, ongelijke treden af te dalen van de stenen trap, die naar de grafkelder voerde.

Mathilde volgde hem op de voet, en een ogenblik later stonden beiden in een ruime, maar bedompte kelder, een waar dorado voor padden, muizen, kleine hagedissen en ander ongedierte, en waarvan de muren vochtig waren uitgeslagen en hier en daar met korsten schimmel overdekt.

Nauwelijks zichtbaar waren hier en daar in de vloer zerken aangebracht, die de laatste rustplaats afsloten van voorouders van Mathilde von Breitenbach.

Op geregelde afstanden bevonden zich in de muren diepe nissen, die waarschijnlijk in vroeger eeuwen gediend hadden om er fakkels neer te zetten, bij gelegenheid van een begrafenisplechtigheid.

De stenen waren hier en daar door ouderdom verweerd of losgeraakt.

Mathilde trad aanstonds op een van deze nissen toe, en wees er met uitgestrekte wijsvinger naar, terwijl zij zeide :

— Dat is de nis, waar ik de diamanten in verborgen had. Een van de voorste stenen zit los, en men kan hem er vrij gemakkelijk uitlichten. Daar achter is een ruimte, groot genoeg om er mijn kistje met kostbaarheden in te kunnen plaatsen.

Weinrauch had de steen reeds aangevast, en trok hem niet zonder moeite uit de muur.

— Mijn respect voor uw spierkracht, mevrouw, zei hij glimlachend, nadat hij de steen op de vloer had geplaatst. Dat grapje weegt op zijn minst tien kilo ! En daar hebben wij dus de holte, waarin zich nog slechts twee dagen geleden voor een waarde van 850.000 Mark juwelen bevond !

Hij stak de hand in de opening, belichtte haar met zijn electriche zak-

lantaarn, en zocht met de grootste zorgvuldigheid naar enig spoor.

Hij wist echter maar al te goed, dat het zeer moeilijk, zo niet onmogelijk zou zijn, hier naar vingerafdrukken te zoeken.

Zelfs met behulp van zijn vergrootglas kon hij dan ook niets van die aard vinden.

Hij bukte zich nu, en bekeek met grote nauwkeurigheid de stenen vloer van de grafkelder, die met een dikke laag stof was bedekt.

De indrukken van voetstappen waren daarin duidelijk te zien.

Na ongeveer tien minuten richtte Weinrauch zich weer op, en zei hoofdschuddend :

— Ik zou bijna moeten aannemen, dat hier een vrouw aan het werk is geweest. Ik vind slechts afdrukken van zeer kleine voeten, en daar zijn de mijne. Gij kunt toch uw personeel volkomen vertrouwen ?

— Dat hoop ik tenminste ! riep Mathilde von Breitenbach uit. Maar het is, helaas, maar al te waar, dat men in de huidige tijdsomstandigheden, en vooral in ons land, niemand meer kan vertrouwen.

— Zijn alle bedienden lang bij u in dienst ?

— Drie hunner zijn al bijna veertig jaren in dienst van mijn familie, mijnheer, en zij zijn aan mijn zijde gebleven, door alle omstandigheden heen, met onverbreekbare trouw, en ik zou even goed mijzelf kunnen verdenken als hen.

— En de overigen ?

— De overigen zijn nog pas zeer kort bij mij in dienst, van zeven maanden tot drie maanden op zijn hoogst. Het is zeer moeilijk, tegenwoordig dienstpersoneel te vinden, want de eisen zijn abnormaal hoog, en dat niet alleen op geldelijk gebied ! Ik zou echter niet gaarne willen zeggen, dat een van die leden in staat zou zijn, mij na te sluipen en te bestelen. Aan de andere kant echter blijf ik er bij, dat er iets dergelijks gebeurd moet zijn, anders is het

onverklaarbaar, dat men de bewaarplaats van de juwelen ontdekte.

— Is er geen van die bedienden sindsdien vertrokken ?

— Zij zijn er allen nog !

— In ieder geval zal ik hun gangen nauwkeurig laten gadeslaan, mevrouw, want het ligt inderdaad het meest voor de hand, dat een van de bedienden de schuldige of althans de medeplichtige moet zijn. En nu nog een paar vragen. Wat hebt gij gedaan nadat gij de juwelen had weggesloten ?

— Ik ben de trap weer opgegaan, ik heb het luik gesloten, ik heb de toren verlaten, de deur gesloten, en de sleutel in het slot omgedraaid. Vervolgens ben ik naar het kasteel teruggekeerd, en dadelijk daarop heb ik mij ter ruste begeben.

— En gij hebt volstrekt niets verdachts gezien ? Geen gedaante, die rondsloop ? Geen lichtschijnsel ?

— Licht heb ik zeker niet gezien, mijnheer, maar... ik meen mij wel te herinneren, dat ik bij het verlaten van de toren op de straatweg een auto zich in snelle vaart heb horen verwijderen !

— In welke richting ?

— In de richting van Nauheim.

— Dat is in ieder geval iets, riep Weinrauch uit. Ik moet u echter zeggen, dat het niet veel is. Het is natuurlijk wel mogelijk, dat de weggrijpende auto in geen enkel verband staat met de diefstal. Ik erken echter dat het late uur in ieder geval een verdacht element is. Hoe lang is het geleden, dat gij de juwelen hebt verborgen ?

— Vandaag is het juist een week geleden.

— En eergisteren hebt gij de verdwijning van uw kostbaarheden ontdekt ?

— Ja, omstreeks negen uur in de ochtend.

— Ik wil u niet verhelten, mevrouw,

dat dit een noodlottige onstandigheid is, hernam Weinrauch, zenuwachtig met zijn monocle spelend. Bijna een gehele week is er dus voorbijgegaan en in een week kan heel wat gebeuren. Hier in Duitsland doet men met diamanten niet veel meer, en de kans is dus groot, dat de dieven getracht hebben de sieraden over de grens naar Nederland te smokkelen, waar zij nog altijd een hoge prijs opbrengen. Vóór ik het vergeet, wat was ook weer de reden, waarom gij uw juwelen in de grafkelder had weggeborgen ?

— Omdat ik bevreesd was voor de rondzwervende bandieten, die men hier in de laatste tijd had zien opdagen. Zelfs voor de landlopers was ik bevreesd. En het blijkt nu maar al te zeer, dat de voorzichtigheid de wijsheid menigmaal bedriegt, voegde Mathilde von Breitenbach er zuchtend aan toe.

Onder het spreken hadden de barones en Weinrauch de toren weer verlaten, waarop de detective de sleutel in het slot omdraaide, het zware ding in zijn zak stak, en zei :

— Vergun mij thans, dat ik afscheid van u neem, mevrouw. Ik wil hier op deze plek nog wat rondsuffelen, het resultaat hoop ik u aanstonds mede te delen !

— Tot straks dan, mijnheer, zei Mathilde, terwijl zij de detective haar fijne, blanke hand toe stak, waarover deze zich opnieuw heenboog, om er een kus op te drukken.

Terwijl zij zich met lichte tred over het grasveld verwijderde, keek Weinrauch haar na, terwijl hij zijn monocle aan het koordje heen en weer liet schommelen, en zijn dunne lippen plooiden zich tot een zonderlinge glimlach, toen hij voor zich heen mompelde :

— Een mooie vrouw, maar ook een slimme heks. Waarom, voor de drommel, zegt ze mij de waarheid niet ?

HOOFDSTUK III

WAAR RAFFLES ZICH MET DE ZAAK BEMOEIT

Enige uren voordat Karl Weinrauch begonnen was met zijn onderzoek in de zaak van de gestolen juwelen reed een grote grijsgeschilderde toerwagen, bestuurd door een chauffeur van herculische lichaamsbouw, in zeer snelle vaart over de brede weg, die van Keulen naar Coblenz voert, en evenals de spoorlijn de linkeroever van de Rijn volgt.

In de wagen, tegen de zonnestralen beschut door een Amerikaanse kap, zaten twee heren, die men zou houden voor rijke toeristen, maar die inderdaad niemand anders waren dan Jonh Raffles, de Grote Avonturier en zijn vriend Charles Brand, die hij in tal van zijn ondernemingen trouw aan zijn zijde had gevonden.

Menigmaal, en het allerlieftst zelfs, trad Raffles geheel alleen op, en verliet hij zich uitsluitend op zijn eigen kracht, maar toch gebeurde het ook vaak, dat Brand, zijn enige vriend, die te Londen met hem in hetzelfde huis woonde, aan zijn avontuurlijke strooptochten deelnam.

Niet zodra had Raffles te Londen vernomen van de verdwijning der juwelen van Freifrau von Breitenbach, of hij nam het besluit, zich naar Duitsland te begeven, teneinde te trachten, de stoutmoedige rovers zo mogelijk zelf te ach-

terhalen, of anders de juwelen af te nemen van de detective, wie het ook zijn mocht, die er in mocht slagen, ze op te sporen.

Hier en daar snijdt de straatweg de spoorbaan.

En het was bij een van deze spoorovergangen, waarvoor de afsluitbomen waren neergelaten, ten einde een sneltrein te laten passeren, dat Raffles, die onmiddellijk op reis was gegaan, nadat hij het telegrafisch bericht omtrent de diefstal in de « Times » had gelezen, onder meer voertuigen, die een ogenblik moesten wachten, een snelle auto ontwaarde, bestuurd door een zeer jeugdige chauffeur, en waarin een heer met stofjas en sportpet gezeten was.

Hij stootte Brand in de zijde, en zei op gedempte toon :

— Zie je die blauwe Mercedes daarginds ?

— Ja, een mooie en blijkbaar snelle wagen ! Hoezo ?

— Kijk dan eens naar de man, die er in zit ! Vlug, hij kijkt juist deze kant uit.

Brand wendde zijn blik in de aangeduide richting, en uitte een zachte kreet van verbazing : Karl Weinrauch ! zei hij op gedempte toon.

— Ja, hij is het, Charles, hernam Raffles. Het is mijn waarde tegenstan-

der, de man die ik het liefst bestrijd zodra ik het Kanaal ben overgestoken, omdat hij het schranderst, het geestigst, en de meest vindingrijke van alle Duitse detectives is!

— Wat zou hij hier doen?

— Dat kun je wel begrijpen! Wij zijn hier op nauwelijks een half uur rijsdend van Coblenz, en een kwartier hier vandaan moet het slot Breitenbach liggen! Ik weet, dat Weinrauch zich dezer dagen te Berlijn heeft opgehouden, ten einde er een internationale hoteldief te knippen, wat hem dan ook uitstekend gelukt is, en wanneer hij zich thans hier bevindt, dan is het, omdat hij door Freifrau von Breitenbach ontboden werd.

— Gevaarlijk! Heel gevaarlijk, die nabuurschap, meende Brand.

— Waarom? Je gelooft toch zeker niet, dat hij me zal herkennen?

— Laten we daar nooit al te stellig op rekenen! Je weet je voortreffelijk te vermommen, beter dan wie ook, en zeker nog heel wat beter dan Weinrauch zelf, die toch meester is in de kunst, maar hij heeft scherpe ogen, en hij zoekt natuurlijk nog altijd naar je!

— Toch zeker niet hier vlak bij Coblenz? hernam Raffles spottend.

Toevallig wendde de bekende detective zich juist op dat ogenblik nog wat meer om, en keek Raffles recht in het gezicht.

Maar niets op zijn gelaat, geen zenuwachtige trekking, geen trilling van de wimpers duidde aan, dat hij Raffles herkend had.

Hij zag hem klaarblijkelijk aan voor een rijke toerist, die in zijn eigen auto reisde.

Het volgende ogenblik had Weinrauch het gelaat al weer afgewend, en wijdde nu zijn aandacht aan de trein, die met donderend geweld voorbijraasde.

De slagbomen gingen op, en de vijf of zes autos en andere voertuigen, die aan weerszijden hadden moeten wachten, konden hun weg voortzetten.

Geen kwartier later behoefde Raffles meer te twijfelen, of het slot Breiten-

bach was inderdaad het doel van Weinrauch's reis.

En daarop schreef hij hem het ons reeds bekende briefje, hetwelk de detective zo verraste en versted deed staan.

Vervolgens reed Raffles door naar Coblenz, want daar dacht hij zijn hoofdkwartier op te slaan, en vandaar zou hij ook, als de nood drong, het gemakkelijkst weer kunnen vluchten.

Hij huurde een kleine villa, aan de weg naar Remagen gelegen, betaalde een maand vooruit, liet Henderson, de chauffeur, levensmiddelen inslaan en had nu, zoals hij tichend opmerkte, desnoods een beleg van veertien dagen kunnen doorstaan.

Terwijl de beide vrienden, nadat alles geregeld was, en de koffers waren ontpakt, zich hadden verfrist, en Henderson met bekwame spoed de lunch had bereid en opgediend, begonnen zij te spreken over het voorval, dat hen hier had gebracht.

— Je moet het rij niet ten kwade duiden, Edward, aldus ving Brand aan, maar het is mij niet recht duidelijk, wat wij hier doen. Uit het telegrafisch bericht in de Engelse bladen maak ik namelijk op, dat de diefstal reeds zes dagen geleden heeft plaats gehad. Geloof jij zelf wel aan de mogelijkheid, nog een gedeelte van die juwelen te kunnen achterhalen?

— Ik wil er geen gedeelte van, ik wil ze alle, zei Raffles droogjes. Het is ook volstrekt niet zeker, dat de roof al zo lang geleden heeft plaats gehad.

— Goed en wel, maar het zou ook wel eens kunnen zijn, dat de dieven zich met hun buit op een plaats bevinden, waar je hen heel moeilijk zoudt kunnen bereiken.

— Waar bijvoorbeeld?

— Wel, in Nederland! Het is bekend, dat dit land een voortreffelijke gelegenheid biedt, om edelstenen op slinkse wijze van de hand te doen. Ik behoef je alleen maar te herinneren aan de diamanten, die destijds door de communisten ontstolen werden aan de bezitters, als het ware bij kisten vol, en

die door agenten van de Sovjet-Regering op handige wijze in Holland werden binnengevoerd, om daar voor een flinke prijs aan de man te worden gebracht.

— Welnu, als onze onderzoeken ons in die richting mochten voeren, dan zullen wij eenvoudig naar Nederland gaan. Je weet, dat ik een zwak heb voor het natuurschoon van dat kleine land, en ik zou het lang niet onaangenaam vinden, als ik het nuttige met het aangename zou kunnen verbinden.

— Maar het zal onmogelijk zijn, het spoor van de bandieten te hervinden, als ik het bij het rechte eind heb, Edward.

— Het zal lastig zijn, maar onmogelijk niet, Charles, hernam Raffles bedaard. Het spreekt vanzelf, dat wij reeds veel gewonnen zullen hebben, als wij weten wie de dieven zijn en daarom juist zijn wij hier!

— En als Weinrauch je vóór is?

— Daar zal ik voor waken! Hij moet voortdurend in het oog gehouden worden en dadelijk na de lunch zullen wij eens een kijkje gaan nemen in de buurt van het slot Breitenbach, en zien wat daar omgaat. Ik moet eens met de Freifrau von Breitenbach spreken; zij moet mij inlichtingen verschaffen!

Ongeveer twintig minuten later stond de auto stil op een honderdtal meters van het ingangshek.

Raffles belde aan, en de bediende met zijn kromme benen, met wie wij reeds hebben kennis gemaakt, kwam aandribbelen, en keek enigszins verwonderd door de spijlen van het hek naar de vreemdeling.

— Is je meesteres thuis, goede vriend? vroeg Raffles.

— Frau Baronin is thuis, mijnheer maar ...

— Zij zal toch wel bezoek kunnen ontvangen?

— Ik weet het niet, ik zal het eens gaan vragen!

Hij had intussen het hek reeds geopend en liet de bezoeker binnen.

Aan zijn zijde schreed Raffles over het brede tuinpad, en besteedde de trappen van het bordes.

Joseph liet hem in een klein, fraai gemeubeld salon, en verzocht hem toen, zijn naam te noemen.

— Die zal ik je aanstonds zeggen, goede vriend, maar deel mij eerst eens mede, of mijnheer Weinrauch hier reeds geweest is?

— Hij is nog geen twee uur geleden vertrokken.

— Dat dacht ik wel! Welnu, ga dan aan je meesteres zeggen, dat Philip Houston haar wenst te spreken, die door mijnheer Weinrauch is gezonden, om haar nog enkele bijzonderheden te vragen, welke hem waren ontschoten, en om zelf nogmaals een grondig onderzoek in te stellen in de buurt van de grafkelder, waaruit de juwelen geroofd zijn.

Joseph had Raffles zwijgend een stoel toegeschoven en verliet nu het vertrek, waar enige minuten later de slotvrouw binnentrad.

Raffles was onmiddellijk opgestaan, en maakte een hoffelijke buiging voor de barones, die hem enigszins verwonderd van het hoofd tot de voeten opnam.

Zij maakte een uitnodigend gebaar om weer plaats te nemen, maar Raffles zei:

— Ik dank u, Frau Baronin, ik zal liever blijven staan. Ik wil niet lang misbruik maken van uw tijd. De bediende moet u reeds gezegd hebben, dat ik een helper ben van Karl Weinrauch, die gij in de arm hebt genomen, om de betreuwenswaardige zaak van de juwelen tot klaarheid te brengen.

— Eigenlijk gezegd wist ik niet, dat mijnheer Weinrauch er een Engelse medewerker op nahield, zei Mathilde von Breitenbach. Wat is het doel van uw bezoek?

— Niets anders, mevrouw, dan in opdracht van mijnheer Weinrauch de gehele omgeving hier nogmaals nauwkeurig te onderzoeken.

— Mijn bediende sprak van nadere bijzonderheden, die gij van mij wenst te vernemen. Ik meen, dat ik mijnheer Weinrauch alles gezegd had, wat er te zeggen viel.

— Duidt het mij niet ten kwade, Frau Baronin, maar men kan wel zien, dat gij mijnheer Weinrauch nog niet goed kent, hernam Raffles glimlachend. Hij houdt er een zeer merkwaardige wijze van werken op na, somtijds verbaast hij mij door zijn geweldige scherpzinnigheid, en dan weer moet ik constateren, dat hij tijdens een onderzoek enkele voor de hand liggende zaken, die zelfs een leek niet zouden ontsnappen, onopgemerkt laat voorbijgaan. Het is waar, dat zij hem steeds later invallen, en dan is het mijn taak, en geen zeer aangename taak, zoals gij wel begrijpen zult, om het verzuim te herstellen en zijn feitenmateriaal aan te vullen. Zo gaf hij mij ook hedenmiddag, even nadat hij het kasteel verlaten had, de opdracht u nog enkel vragen te stellen, die hem waren ontschoten.

De barones haalde even de schou-
ders op, en zei toen :

— Vraag wat gij wilt, mijnheer. Alleen moet het mij van het hart, dat ik mij volstrekt niet kan begrijpen, wat er nu nog te vragen valt. Ga echter uw gang.

— Mijnheer Weinrauch verlangt, om te beginnen, te weten, wanneer men hier voor het laatst verdachte lieden in de buurt heeft gezien.

— Nauwelijks veertien dagen geleden, mijnheer. Hun verschijning bracht mij juist op het denkbeeld, mijn kostbaarheden te verbergen.

— Traden zij groepsgewijze op ?

— Het was een bende van vier mannen, er waren er althans niet meer toen ik hen persoonlijk zag.

— Hebben zij in het geheel geen bedreigingen geuit, voor zover gij weet ?

— Zij hebben Joseph, mijn bediende, die juist van het naburige dorp terugkeerde, toegeschreeuwd, dat het spoedig mijn beurt zou zijn.

— Zijn er sindsdien enige van die mannen hier in de omstreken gezien ?

— Ja, twee, die hier misschien zijn achtergebleven om spionnagedienst te verrichten of als agent van het hoofdkwartier der bende.

— Zijn zij nog gezien, nadat gij de diamanten vermist hebt ?

— Neen.

Raffles scheen even na te denken, noteerde iets in zijn opschrijfboekje en zei toen :

— Vergunt u mij de grafkelder nog eens te onderzoeken, Frau Baronin ?

— Maar lieve hemel, dat heeft uw medewerker toch nog slechts enkele uren geleden gedaan ?

— Ongetwijfeld, mevrouw, maar Weinrauch weet, dat ik, al zeg ik het zelf, een bijzonder scherp opmerkingsvermogen heb, en het is niet uitgesloten, dat mij zaken opvallen, die hem verborgen zijn gebleven.

— Nu, doet wat gij wilt, hernam Mathilde von Breitenbach. U zult mij echter wel verontschuldigen, ik heb geen tijd, om u persoonlijk te vergezellen. Een van mijn bedienden zal wel met u meegaan, om u de weg te wijzen !

— Wist die bediende dan waar die juwelen verborgen waren ?

— Van te voren niet, evenmin als een der anderen, of wie dan ook. Maar nu kent bijna iedereen de plek, nu er volstrekt geen reden meer is om haar geheim te houden.

— Dat had ik zelf ook wel kunnen begrijpen, mevrouw, waaruit blijkt, dat ik zelf ook verre van onfeilbaar ben. De zaak is, dat Weinrauch en ik elkaar op merkwaardige wijze aanvullen !

— Vreemd, dat hij mij in het geheel niet over u gesproken heeft, en uw komst heeft aangekondigd, hernam Mathilde von Breitenbach.

Maar Raffles liep zich niet zo spoedig uit het veld slaan.

— Dat is de gewoonte van Weinrauch niet, mevrouw, zei hij. Men verneemt maar hoogst zelden iets van zijn plannen, zelfs al zijn zij schijnbaar nog zo onbetekenend. Ik ken maar zeer weinig mensen, die zo uitstekend weten te zwijgen als mijn medewerkers.

Reeds had de slotvrouw de hand op de electriche knop naast de deur gelegd, en even later trad Joseph, de krombenige bediende, binnen.

De jonge vrouw wendde zich tot de oude man met de woorden :

— Joseph, je wilt deze heer wel even de weg wijzen naar de grafkelder. Hier is de sleutel, die mijnheer Weinrauch mij heeft teruggegeven. Breng hem dadelijk weer bij mij, als mijnheer Houston er mede klaar is.

— Een ogenblik, mevrouw, weet de-

ze brave man nauwkeurig de weg, die gij gevolgd hebt, teneinde u van het kasteel naar de plek te begeven, waar gij de juwelen verborgen hadt ?

— Neen, die kent hij niet. Hij zal er u langs een omweg heen brengen.

— Nogmaals mijn excuses, mevrouw, ik zou juist zeer gaarne, en dit ook op verzoek van Weinrauch de weg leren kennen, die gij omstreeks een week geleden gegaan zijt, toen gij het kistje met de kostbaarheden 's avonds gingt verbergen.

HOOFDSTUK IV

EEN EIGENAARDIGE GEVOLGTREKKING

Een ogenblik scheen Mathilde von Breitenbach te weifelen.

Toen haalde zij de schouders op en zei onverschillig :

— Ik heb er volstrekt niets op tegen, dat gij de weg kent. Wees zo goed mij even te volgen, ik kan hem u wijzen van uit een der ramen van het huis.

— Ik dank u zeer voor uw bereidwilligheid, mevrouw, en ik ben er zeker van, dat uw handelwijze goede vruchten zal afwerpen.

Zwijgend verliet Mathilde het vertrek, op de voet gevolgd door Raffles terwijl Joseph op enige afstand de stoet sloot.

Na een paar trappen te zijn opgegaan en enige schier eindeloze gangen te zijn doorgelopen, bleef Mathilde von Breitenbach ten slotte staan voor een breed raam van een vertrek op de derde verdieping, vanwaar men de gehele omtrek kon overzien.

Zij wees met uitgestrekte vinger op de vierkante hoektoren, die men van dit punt duidelijk kon zien, en begon toen :

— Ik verliet het kasteel door een zijdeur, die zich juist onder dit raam bevindt. stak de binnenplaats over, ging onder de koetspoort door, welke gij daar ziet, stak de moestuin dwars over,

liep om dat bosje heen, waarbij ik een smal, nauwelijks zichtbaar voetpad volgde en bereikte zo de weide aan het andere einde, waarvan gij de toren ziet verrijzen. Ik moest om nog enige grote brokken muur heenlopen, en kwam toen aan de zijkant van de toren, waar zich het kleine poortje bevindt.

— Uw verklaring laat aan duidelijkheid niets te wensen over, hernam Raffles. Mag ik weten, in welk vertrek gij u het laatst bevondt, voor gij u met het kistje met juwelen naar de zijdeur begaafte ?

— Ik was toen in mijn boudoir, mijnheer !

— De juwelen hadden natuurlijk al die tijd in uw brandkast gelegen ?

— Slechts enkele dagen. Ik had ze zelf van verschillende juweliers gehaald, bij wie ik ze tijdelijk had gedeponeerd.

— Gij hebt ze daar zeker niet langer veilig geacht ?

Mathilde kon een gebaar van ongeduld niet onderdrukken, en riep uit :

— Gij vraagt zeer veel, mijnheer. En vele van uw vragen lijken mij overbodig. Denkt gij dat het uw onderzoek ten goede zal komen, als gij dat alles weet ?

— Zonder enige twijfel, mevrouw. Ik verzeker u, dat ik u volstrekt niets vraag, of ik moet er van overtuigd zijn, dat het antwoord mij van nut zal zijn!

— Welnu dan, ik achtte mijn juwelen inderdaad niet langer veilig bij mijn juweliers. Ik weet, dat een beruchte inbrekersbende te Berlijn ontdekt had, waar ik mijn juwelen gedeponeerd had, daarenboven, men leest tegenwoordig van niets anders dan overvallen en aanrandingen, inbraken bij juweliers, waarbij vaak voor honderdduizenden tegelijk gestolen wordt, kortom, ik achtte het wel zo veilig, al mijn kostbaarheden weer onder mijn eigen berusting te nemen!

— Waaraan gij, zoals de uitslag ons leert, verkeerd gedaan hebt, mevrouw! riep Raffles uit. Ik wil u nu niet langer ophouden, en ik heb nu zelfs de hulp van deze goede oude vriend niet nodig, het is voldoende als hij mij de weg wijst naar de zijdeur.

— Doe wat gij wenst, mijnheer. Ik kan er zeker op rekenen, dat gij mij aanstonds de sleutel weer terug brengt?

— Zonder twijfel, mevrouw, antwoordde Raffles. Mijn onderzoek zal zeker niet al te lang duren en het zal mij van harte verheugen, als ik u enig resultaat kan mededelen.

Mathilde von Breitenbach maakte een korte beweging met het hoofd en verliet vervolgens het vertrek, na op zachte toon nog enige woorden met Joseph te hebben gewisseld.

Deze bracht Raffles weer naar de lange gang, maar in het midden daarvan hield Raffles hem tegen, en vroeg:

— Dat is waar ook! Ik zou onze tocht gaarne beginnen op hetzelfde punt, waar uw meesteres hem begon, van het boudoir af dus.

— Niets is gemakkelijker, mijnheer, zei Joseph. Wij zijn reeds op weg.

De beide mannen daalden een trap af, volgden nogmaals een paar gangen en toen stond Joseph stil voor een hoge, witgelakte deur, en zei:

— Dit is het boudoir van mijn meesteres.

— Prachtig! Dan nu maar op weg naar de zijdeur. En loop niet al te snel wat ik u verzoeken mag.

Met de handen op de rug gevouwen, volgde Raffles de bediende, die langzaam met gebogen hoofd voortliep.

Hij gaf zijn ogen goed de kost, lette op alle zijgangen, bleef dan even stilstaan, ten einde te vragen waarheen de gangen leidden, en zette dan zijn weg voort.

Toen zij de zijdeur eindelijk bereikten, mompelde Raffles voor zich heen:

— Dat is zeker, dat Freifrau von Breitenbach op de wandeling van het boudoir naar deze deur wel driemaal door deze of gene bespied kan zijn zonder dat het opviel. Dit huis is uitmuntend gebouwd voor een dergelijke spionage. En nu zullen wij eens zien, wat ons buiten wacht!

Hij wendde zich tot Joseph, en vervolgde:

— Ik zal je diensten nu niet verder behoeven, goede vriend, de rest van de weg wijst zich van zelf uit. Geef mij de sleutel maar!

Hij knikte Joseph toe, die maar al te blij scheen te zijn, dat hij de tocht in de barre zon niet behoefde te maken, en wilde zich verwijderen, maar hij scheen zich te bedenken, keerde op zijn schreden terug en riep:

— Domoor, die ik ben! Ik vergeet zowaar de hoofdzaak! Mijnheer Weinrauch heeft mij gezegd, dat de diamanten in de grafkelder waren verborgen, maar nu weet ik nog niet waar!

— In de derde nis aan uw rechterhand, die is aangebracht in de muur, welke zich tegenover de stenen trap bevindt, mijnheer, antwoordde de oude Joseph.

Raffles had de binnenplaats voor de helft overgestoken, toen hij zich opnieuw bukte en een voorwerp opnam, dat hij even bekeek, en toen, met een enigszins verbaasde uitdrukking op zijn gelaat, in zijn zak liet glijden.

Het was een gewone haarspeld.

Hij zette zijn weg voort, bereikte de koetspoort, waarvan de deuren wagenwijd openstonden, ging er onder door,

liep om het bosje heen, dwars de wei-de over, en bereikte de voet van de hoektoren.

Hij liep er een paar malen omheen, bekeek de afgebrokkelde stukken muur, en haalde ten slotte de zware, roestige sleutel uit de zak.

Hij stak hem in het slot van het ingangspoortje, en niet zonder inspanning slaagde hij er in, de sleutel er in rond te draaien.

— Alle drommels ! Onze Freifrau moet heel wat kracht in haar vingers hebben, mompelde hij binnensmonds.

Reeds had hij de deur opengeduwde, en hij stond nu in de ruimte, waar zich, in een der hoeken, het luik bevond, hetwelk de grafkelder afsloot.

Raffles trad er op toe, greep de ring en trok het luik overeind.

— Nogmaals mijn hulde aan de spierkracht van Mathilde von Breitenbach.

Hij begon de stenen treden van de trap af te dalen en bereikte de grafkelder.

Spoedig had hij de derde nis in de tegenovergestelde muur gevonden.

Hij bekeek de stenen zorgvuldig met behulp van zijn vergrootglas, knielde toen neer, onderzocht de vloer, en de in het stof afgedrukte voetstappen, richtte zich weer op, en zei, in zichzelf sprekend :

— Dit zijn natuurlijk de voetstappen van onze vriend Weinrauch, de wereldberoemde detective. En voor de rest niets dan afdrukken van dameschoentjes ! Zou men daaruit moeten afleiden, dat de diefstal door een vrouw gepleegd is ? Men zou er bijna toe geneigd zijn !

Hij vatte nu de zware steen, die het gat terzijde van de nis afsloot, trok hem naar zich toe, en riep uit :

— Maar voor den drommel, die vrouw is een ware Hercules ! Ik ken heel wat mannen, die niet in staat zouden zijn, dit zware, moeilijk te hanteren blok uit het gat te nemen.

Hij keek in de opening, lichtte er in met zijn elektrische zaklantaarn, die hij zoeven ontstoken had, en langzamer-

hand vertoonde zich een trek van verbazing op zijn scherp getekend gelaat.

Daarop mompelde hij bijna hetzelfde, wat enige uren te voren Karl Weinrauch had gezegd, toen hij Mathilde von Breitenbach zich zag verwijderen :

— Een handige vrouw ! Een bijzonder handige vrouw ! Zij heeft het knap gedaan ! Maar stil eens, komt daar bezoek aan ?

Zijn scherp oor had schreden gehoord, die men blijkbaar zoveel mogelijk trachtte te dempen.

Gehoor gevend aan een instinct, dat hem zelden bedroeg, tastte Raffles naar zijn revolver.

Maar daar klonk reeds een bevelende stem, die hem toeschreeuwde :

— Handen op, of ik schiet ! Geef je gewonnen, Raffles, je trekt ditmaal aan het kortste einde !

— Misschien toch niet ! riep Raffles uit. Gij lacht altijd een beetje te vroeg, mijnheer Weinrauch ! Dat is een van de weinige fouten, die ik in u kan ontdekken !

Met deze woorden wierp Raffles de zware, verroeste sleutel, die hij uit voorzorg weer uit het slot genomen had, uit alle macht in de richting van zijn oude tegenstander.

Het voorwerp trof de detective met kracht tegen de rechterhand, die de revolver vasthield en waarvan hij juist de trekker overhaalde, op het ogenblik, dat hij Raffles een beweging zag maken.

Maar reeds ontviel het wapen aan zijn pijnlijk getroffen hand, en de kogel ketste nutteloos op de stenen vloer af, en drong vervolgens in de houten zoldering.

Snel als een haas was Raffles op de deur toegesprongen, wierp een blik naar buiten, overtuigde zich, dat er niemand in de buurt was, en snelde vlug als een wezel over de weide naar de haag, die het park afscheidde van de straatweg.

Hij was reeds over de haag gewipt, en snelde de straatweg op, terwijl hij een zonderlinge, langgerekte kreet liet horen.

Hij werd beantwoord door een paar stoten op een claxon, en een ogenblik later kwam hem de grote toerwagen tegemoetrijden. Raffles sprong er onder het rijden met de behendigheid van een gymnast in, en riep tot Henderson, die achter het stuurwiel zat :

— Begin maar met zo snel mogelijk naar Coblenz te rijden, James ! Daar zullen wij wel verder zien !

Henderson knikte slechts even, en de auto sprong als het ware vooruit, en joeg in razende vaart over de brede weg.

Brand, die in grote ongerustheid had verkeerd, toen hij het bekende noodsein hoorde, wendde zich tot Raffles met de vraag :

— Wat is er gebeurd ? Waarom die haast ?

— Omdat die satanse Weinrauch is teruggekeerd ! antwoordde Raffles.

Een ogenblik bleef het stil en daarop vervolgde Brand :

— Ik kan niet inzien, dat het je door dit intermezzo gemakkelijker zal vallen, je doel betreffende de diamanten te bereiken, en toch is het al bezwaarlijk genoeg. Weinrauch weet nu in ieder geval, dat je hier bent, dat het je ernst was met je korte aankondiging, en hij zal zijn maatregelen wel weten te nemen.

— Mijn beste Charles, je kennis van de zaak is niet groot genoeg, om hierin te kunnen oordelen, hernam Raffles kalm, nadat hij een blik achter zich had geworpen, en zich had overtuigd, dat de wagen niet door een andere auto gevolgd werd. Je moet namelijk weten, dat er zich bijzonderheden hebben voorgedaan, die de kwestie voor ons vereenvoudigen, omdat wij niet meer naar de daders hebben te zoeken, zodat alle maatregelen van Weinrauch dienaangaande geen doel zullen treffen.

— Niet naar de daders te zoeken ? herhaalde Brand verwonderd. Wat bedoel je daarmee ? Wil je daarmee zeggen, dat je hen al ontdekt hebt ?

— Ja, dat geloof ik tenminste. Je hoeft trouwens niet in het meervoud te spreken, er is er maar één !

— We hebben nog tien minuten tijd vóórdat wij Coblenz bereiken ; als je mij eens mededeelde, wat je ontdekt hebt. Je merkt toch heel goed, dat ik brand van nieuwsgierigheid !

— Ik zal je niet lang laten branden, beste jongen. En ik zal je zo kort mogelijk mededelen, wat ik heb ontdekt. Laat ik je, om te beginnen, zeggen, dat Freifrau von Breitenbach er klaarblijkelijk in het geheel niet op gesteld was, mij bij zich te zien. Niet dat ze mij wantrouwde, zij vond het eenvoudig onaangenaam, een zogenaamde medewerker van Weinrauch te moeten ontvangen, die haar de mededeling kwam doen, dat hij nog eens extra kwam aanlopen om een nader onderzoek in te stellen. Nu ik begon mijn onderzoekstocht bij het boudoir van Baronin von Breitenbach.

— Waarom juist daar ?

— Omdat zij het óók had gedaan. En ik wilde eens zien, of het mij wellicht iets zou leren, wanneer ik dezelfde weg volgde, die deze adellijke dame had ingeslagen. En het bleek mij onderweg, dat er ruimschoots gelegenheid was, om haar daarbij te bespionneren, ik vond vrij wat donkere dwarsgangen, nissen en andere schuilplaatsen.

— Dat is niet nieuw voor mij, Edward. Het is immers zo goed als uitgemaakt, dat men haar onderweg inderdaad moet hebben bespied, bij toeval of met opzet. Daaraan twijfel je toch zeker niet ?

— Integendeel, ik ben er zo goed als zeker van, antwoordde Raffles bedaard.

Hij stak zijn hand in zijn zak, haalde er de haarspeld uit, liet Brand het voorwerp zien, en zei toen :

— Gevonden op een van de binnenplaatsen. Zie je er niets bijzonders aan ?

— Alleen dat het ding een weinig verroest is !

— Goed zo ! Juist als een haarspeld zou zijn, die een week in de open lucht op de grond heeft gelegen, en terwijl het sedert verleden week tot tweemaal toe geregend heeft. O, roest kan soms heel belangwekkende dingen verklaren.

Deze speld zou er bijvoorbeeld weer anders uitzien, als zij daar twee weken op de binnenplaats op de grond had gelegen!

— En wat betekent nu eigenlijk die vondst van die speld, volgens jou? Die is natuurlijk verloren door de barones.

— Dat, ben ik niet met je eens, mijn waarde, ik geloof niet, dat een vrouw van de wereld, van adel nog al, zulke dikke, ordinaire en ouderwetse haarspelden draagt. Dat is veeleer de speld, zoals dienstmeisjes of niet al te kokette kameniers ze dragen.

— Welnu, Edward, dan zijn wij het immers eens. Ik wist immers ook wel dat Baronin von Breitenbach gevolgd moet zijn, toen zij haar diamanten ging verbergen.

Raffles stak de speld eenvoudig weer in zijn binnenzak, zonder iets te zeggen.

— Houdt je dat ding bij je? vroeg Brand verwonderd. Denk je soms dat je door een zo algemeen gebruikt voorwerp als een haarspeld de daderes zult vinden?

— O, die is al gevonden! riep Raffles op luchtige toon. En toch houd ik de speld, want er gebeuren soms vreemde dingen! Maar luister nu verder. Ik

stond dus in de toren, en ging op het luik toe, dat de trap afsloot, die naar het grafgewelf voet. Welnu, dat luik was zo zwaar, dat ik vrij wat moeite had om het op te lichten, en ik heb toch altijd geloofd dat ik niet tot de zwaksten behoor. Ik daalde de treden af, ik stond in de grafkelder, ik vond de nis en ook de steen, die de opening afsloot, waarin Freifrau von Breitenbach haar kostbaarheden had bewaard.

— Welnu? vroeg Brand enigszins ongeduldig.

— Welnu, ik kan niet geloven, dat een jonge, tengere vrouw als de Freifrau von Breitenbach die steen, zeker dichter bij de vijftien dan bij de tien kilo, en waaraan men zeer moeilijk houvast heeft, uit de opening heeft genomen.

— Maar zij moet het toch gedaan hebben, Edward, hernam Brand. Hoe kan zij anders de juwelen in de opening hebben geborgen?

— Wel, alles wordt heel verklaarbaar, als wij maar één ding aannemen, Charles.

— En dat is?

— Dat Mathilde von Breitenbach haar juwelen in 't geheel niet in de grafkelder heeft geborgen.

HOOFDSTUK V

WAAR ZIJN DE JUWELEN ?

Brand keek Raffles een ogenblik verbluft aan en barstte toen in lachen uit.

— Je wilt zeker een loopje met me nemen ? vroeg hij.

— Ik denk er niet aan.

— Maar dat is toch onzin ! viel Brand uit. Wat kan haar dan wel bewogen hebben, die comédie te vertonen ?

— Die comédie is haar door haar schrandereheid ingegeven, mijn waarde ! antwoordde Raffles kalm. Zij wist, dat haar prachtige stenen een voorwerp van begeerte opleverden voor de bandieten die hier rondzwierven. Ik geloof, dat zij volkomen oprecht was, toen zij zei, dat zij ook haar eigen juwelier niet meer durfde vertrouwen. Iedere dag, ieder uur, moest zij een inbraak vrezen. Welnu, het zou voldoende zijn, ter bescherming van de juwelen, als zij het deed voorkomen, alsof zij reeds gestolen waren !

Brand keek Raffles met grote ogen aan en zei toen :

— Maar, dat is niets dan een veronderstelling, Edward.

— Dat mag zo zijn, maar dan toch een veronderstelling met een deugdelijke grondslag. Het is misschien niet geheel eerlijk en zeker niet in de haak, maar het is slim. Op deze wijze immers moet zij de bandieten wel op een dwaalspoor hebben gebracht. Zij hebben bij zich zelf, en terecht, de opmerking gemaakt, dat zij zich thans iedere moeite konden besparen, daar men hen reeds was vóór geweest.

— Dus je denkt, dat de barones in het geheel niet naar de grafkelder is gegaan ? vroeg Brand, die nog lang niet overtuigd was.

— Neen, dat niet ! Zij is er wel degelijk geweest, en met opzet heeft zij het zo ingericht, dat men haar moest zien, toen zij laat in de avond het huis verliet, om zich naar de toren te begeven. Zij wilde, dat men haar zou bespieden, ten einde het later des te aannemelijker te maken, dat de juwelen verdwenen waren. Het liefst had zij waarschijnlijk gehad, dat een van de bedienden haar onderweg was tegengekomen, om die dan later als getuige te kunnen laten optreden, voor het geval men wellicht aan haar woorden mocht twifelen.

— Maar het ontbieden van Weinrauch dan ? Behoorde dat ook tot de comédie ? vroeg Brand.

— Zonder twijfel. Die maakte er zelfs het voornaamste deel van uit. Wie zou nog kunnen twifelen aan haar oprechtheid, als zij niemand minder dan deze beroemde detective aan het werk zette ? Zij wist immers heel goed, dat Weinrauch geen dief zou kunnen ontmaskeren, die er in het geheel niet was.

— En het doel van die gewaande verstopperij ? vroeg Brand.

— Dat heb ik je reeds gezegd ; de aandacht van de juwelen afleiden en dan later de gelegenheid te baat nemen, ze ongemerkt over de Nederlandse grens te smokkelen, in welk land de

kans het grootst is, dat men ze voor een goede prijs van de hand kan doen.

— Maar waarom zou zij haar prachtige juwelen willen verkopen? vroeg Brand verwonderd.

— Omdat zij aan contanten de voorkeur geeft, Charles. Heb je dan niet in de bladen gelezen dat zij al enige maanden voornemens is naar de Verenigde Staten te vertrekken? En de invoerrechten op juwelen zijn door Uncle Sam buitensporig hoog gesteld, zoals je weet!

— In dit bijzondere geval echter geloof ik niet, dat de eigenares ook maar een penny van de hoofdsom zal zien!

— Hoezo? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Maar Charles, wat een onnozele vraag! riep Raffles uit. Omdat ik niet zal nalaten, alles in het werk te stellen, teneinde de juwelen in mijn eigen bezit te brengen! Mathilde von Breitenbach is buitendien nog rijk genoeg, en ik kan in het geheel niet inzien, wat een vrouw als zij met dat reusachtig fortuin moet uitvoeren! Zij bezit nog een zeer uitgestrekt grondgebied, enige kastelen en bovendien een groot vermogen, dat is vastgelegd in solide papieren, naar ik heb vernomen. Ik zal er mij dus geen gewetensbezwaar van maken, haar die juwelen te ontfutselen.

— Je spreekt er luchtig over, Edward, hernam Brand hoofdschuddend. Je schijnt te vergeten, dat er nog iemand anders hier aan het werk is!

— Je bedoelt Weinrauch? kwam Raffles bedaard. Ik vergeet hem niet, integendeel! Daarom juist schreef ik hem dat briefje, dat je bekend is. Ik wil hem inderdaad helpen zoeken. Maar hierin verschil ik met hem, dat hij ze zoekt ten einde ze aan de eigenares terug te geven, terwijl ik ze liever voor mijzelf behoud.

— Ik betwijfel intussen sterk, of Weinrauch wel bijzonder op die hulp gesteld zal zijn! riep Brand spottend uit. En verder blijf ik er bij, dat je een hopeloze onderneming op touw gaat zetten, Edward.

— Waarom hopeloos?

— Omdat je niet weet waar de juwelen nu zijn, verondersteld althans dat je redenering aangaande de comédie van Mathilde von Breitenbach juist is, en zij ze inderdaad met een sluw opzet heel ergens anders heeft verborgen dan in de familiegrafkelder. Vergeet ook niet, dat er bijna een volle week is verlopen sedert zij de juwelen zogenaamd verstopte!

— Dat is zeker een handicap voor ons, maar een handicap, die toch wel is in te halen! Ik geloof namelijk niet, dat de juwelen nu reeds over de grens zijn gesmokkeld. Dat gaat tegenwoordig met de grootste moeilijkheden gepaard en er is steeds een lange tijd van voorbereiding voor nodig. En van het ogenblik, dat de kostbaarheden nog hier zijn, is het niet onmogelijk, hun schuilplaats te ontdekken.

— Je wilt er dus naar gaan zoeken?

— Ja, maar niet in de trant van een huisvrouw, die naar een verloren naald onder tafel zoekt, in een half duister vertrek. Dat zou maanden kunnen duren en zoveel geduld heb ik nu weer niet. Neen, ik wil mij laten helpen door deze haarspeld!

En met deze woorden haalde Raffles het kleine voorwerp weer uit zijn zak, en draaide het in zijn lenige vingers om en om, met een vage glimlach om zijn dunne lippen.

— Je denkt dus, dat dit ding je van nut zal kunnen zijn? vroeg Brand verwonderd.

— Minder de haarspeld zelf, dan wel degene, die hem verloor, nu omstreeks een week geleden.

— Mag men weten, hoe de redenering in deze zaak zich afwikkelt?

— Zie hier! De vrouw, aan wie deze haarspeld toebehoort, volgde haar meesteres natuurlijk niet louter voor de grap, bij wijze van tijdverdrijf. Zij had er een bepaald doel mee, en haar voornemens waren van geen al te edele aard, reken daar maar op! Het bespionneren van de vrouw des huizes heeft in verreweg de meeste gevallen een doel waarvoor de bedrijver niet gaarne zou willen uitkomen! In dit ge-

val behoeven wij er niet aan te twifelen, of de spionne had gezien, dat Mathilde von Breitenbach iets bij zich droeg, waarvoor deze dan ook met opzet zorg had gedragen. Nu is het maar de vraag, tot welk punt die geheimzinnige bespiedster Mathilde von Breitenbach is nagegaan. Is zij haar inderdaad tot aan de toren gevolgd? Heeft zij haar meesteres zonder of met het kistje zien terugkomen, waarin de juwelen veronderstellenderwijs geborgen waren? Is zij toen dadelijk zelf in de grafkelder afgedaald? Zeker niet dadelijk, want de deur werd natuurlijk weer gesloten, maar toch misschien wel de volgende dag. Iemand van het personeel moet niet verlegen staan, als het betreft een sleutel van zulk een omvang tijdelijk in zijn of haar bezit te krijgen!

— Tot zover vind ik je redenering volkomen logisch en gegrond, Edward, zei Brand, die met de grootste aandacht toeluisterde.

— Dat doet mij genoeg. Maar nu stuiten wij op een moeilijkheid. Laten we aannemen, dat de bespiedster er in geslaagd is, zeker niet zonder grote moeite, de poort van de toren te openen. Verder willen wij een ogenblik de mogelijkheid aanvaarden, dat zij het zeer zware luik heeft kunnen optillen, zo niet alleen, dan toch met behulp van een of meer medeplichtigen. Zij daalt de trap af, zij vindt na enig zoeken de losse steen in een der nissen, hetgeen niet zo verwonderlijk is, daar de losse voegen duidelijk te zien zijn. Maar die bespiedster kan niet, wie zij ook geweest moge zijn, geheel alleen die zware steen uit het gat hebben behaald, evenmin als Mathilde von Breitenbach het heeft gekund. Daarbij moet zij geholpen zijn door minstens één medeplichtige. Zij verwijdert dus de deur, en vindt er niets achter! Natuurlijk moet zij dezelfde opmerking hebben gemaakt als wij nu doen, namelijk dat haar meesteres een slimme comédie heeft gespeeld, ten einde met te groter vertrouwen haar juwelen in veiligheid te kunnen brengen, zonder dat de bandieten, die hier om het kasteel zwer-

ven, het bemerken, want ook zij kon wel begrijpen, dat een tengere vrouw als Mathilde von Breitenbach die zware steen onmogelijk kon hebben losgemaakt. Kun je deze redenering volgen?

— Ik kan haar volgen, Edward, en ik erken, dat zij juist is, of tenminste kan zijn! Zekerheid dienaangaande heb je echter niet!

— Zolang wij geen zekerheid hebben, Charles, zullen wij intussen mijn redenering als de juiste aanvaarden, hernam Raffles kalmpjes. De dienstbode, de kamenier, of wie het dan ook geweest moge zijn, heeft dus ervaren, dat de juwelen zich niet bevonden op de plek, waar zij verondersteld had, dat zij zouden zijn, en bijgevolg moesten zij zich ergens anders bevinden, waarschijnlijk nog in de brandkast van haar meesteres. En van dat ogenblik af kon zij natuurlijk niets anders doen, dan een gunstige gelegenheid afwachten, waarop zij en haar medeplichtigen, — want ik ben zeker, dat zij die heeft, — zich van de kostbaarheden zouden kunnen meester maken en wel vóór dat zij de Nederlandse grens bereiken, want eenmaal die grens gepasseerd, zou het zeer moeilijk vallen, zich van de juwelen meester te maken.

— Dat alles mag zo zijn, Edward, maar wij moesten Weinrauch maar liever de eer aandoen, hem voor zo schrandrer te houden als hij werkelijk is.

— Wat wil je daarmee zeggen?

— Niets anders, dan dat je tegenstander waarschijnlijk tot dezelfde gevolgtrekking is gekomen, als jij zelf!

— Wat zou dat?

— Wel, als hij weet, of tenminste zo goed als zeker is, dat Mathilde von Breitenbach hem voor de gek heeft gehouden, en hem als een kwajongen heeft behandeld, door hem wat op de mouw te spellen, dan zal hij zeker niet aarzelen, haar dit in het gezicht te zeggen, zijn valies te pakken en te vertrekken, teneinde elders zijn tijd nuttiger te besteden!

— Hij zou zelfs verder kunnen gaan, Charles, en zijn opdrachtgeefster aan-

klagen wegens het doen ener valse aangifte ; maar hij is een galant man en hij zal het wel niet zover laten komen !

— Maar zou hij haar dan in het geheel niet zeggen, wat hij van haar denkt ?

— Dat kan hij niet doen, vóór hij volkomen zekerheid heeft en die kan hij niet hebben, alvorens hij de zaak grondig onderzocht heeft en met absolute overtuiging kan verklaren, dat zij de juwelen niet naar de grafkelder heeft gebracht, zoals zij had voorgegeven.

— En jij, wat doe jij ?

— Ik denk hetzelfde te doen.

— Dan konden jullie wegen elkaar wel weer eens kruisen !

— Dat geloof ik niet, want ik zal hem steeds een weinig vooruit blijven !

— Waarom dan ?

— Omdat ik in het bezit ben van een haarspeld !

— Maar mijn hemel, Edward, het is een haarspeld als iedere andere, zou ik zeggen ! Denk je werkelijk, dat die je op enig spoor kan brengen ?

— Dat denk ik inderdaad, mijn waarde ! Wat deze haarspeld betreft, zij is niet zo heel gewoon als je denkt. Het is er een met gegolfde tanden en die komen hier niet zoveel voor. Bovendien worden er op dit ogenblik alleen maar haarspelden gebruikt door vrouwen die het haar in een wrong achter op het hoofd dragen, zoals jaren geleden. In ieder geval zullen wij beginnen, met eens goed acht te slaan op de kamenniers, die hier op het kasteel werkzaam zijn. En wij zullen moeten zoeken onder de nieuw aangestelden, die nog niet zeer lang in dienst zijn.

— En als Weinrauch eens juist hetzelfde doet, ook zonder haarspeld ?

— Wel, laat hem zijn gang gaan, ik geloof toch wel, dat ik het van hem zal winnen !

De auto had de beide vrienden intussen met grote snelheid weggebracht van de plek, waar zich de eerste worsteling tussen John Raffles en Karl Weinrauch had afgespeeld.

Zodra zij Coblenz naderden, beval Raffles Henderson hen 'naar de kleine

villa te rijden, waar de drie mannen hun intrek hadden genomen.

Zij pakten snel hun koffers, reden weer terug en op een eenzame plek liet Raffles de auto stilstaan, verdween met zijn valies in de hand in het dichte struikgewas en keerde een half uur later terug, maar thans in de vermomming van een chauffeur in particuliere dienst.

— Waartoe dient die verkleedpartij ? vroeg Brand, zodra Raffles zich weer bij her, had gevoegd.

— Die dient, mijn waarde, om overal mijn neus in te kunnen steken, zonder dat het al te zeer opvalt ! Het is verwonderlijk, wat een chauffeur, een butler of een huisknecht al zo kan opmerken, zonder dat het al te veel in het oog loopt.

— Denk je soms, dat je daarginds in dienst wordt opgenomen ?

— O, op een kasteel als dat van Mathilde von Breitenbach is altijd wel een plaatsje ! En als er geen is, dan moet er maar een gemaakt worden. Ik ben niet alleen een goed chauffeur, maar ik ben ook tuinman, palfrenier, als het nodig is kamerbediende, of zelfs pluimgraaf.

— En wat zul je doen, als je werkelijk in dienst wordt genomen ?

— Mijn oren en mijn ogen goed openzetten en lonkjes toewerpen aan alle kamerkatjes, totdat ik de juiste beet heb, natuurlijk niet om haar een huwelijksvoorstel te doen, maar om haar na te gaan waar zij ook gaat of staat !

— Je wilt dus een vergelijkende studie van de kapsels van de vrouwelijke bedienden maken ?

— Je hebt het geraden, Charles !

Brand schudde het hoofd en hernam:

— Ik wens je natuurlijk van harte succes, maar ik waag er aan te twijfelen ! Ik kan mij niet voorstellen, dat je hierdoor iets kunt bereiken. Want laten wij eens aannemen, dat de eigenares van het kasteel inderdaad door een van haar bedienden is nagegaan en dat alles zich zo heeft toegedragen, als jij zoëven zei, dan ben je nog niets ver-

der, want die bespiedster kan volstrekt niet weten, waar zich de juwelen bevinden!

— O, als zij slim is, dan kan zij het wel degelijk weten, hernam Raffles. Er zijn sleutelgaten, er zijn portières, er zijn kasten, waar men zich in kan verbergen, een kamenier is altijd om en bij haar meesteres, kortom zulk een dienstbare geest heeft gelegenheid te over om de vrouw, die zij wil bestelen, te bespieden. Ik doe het op mijn beurt haar, en zo zal zij voor loodsmannetje spelen, het kleine visje, dat de haai op het spoor van zijn prooi brengt.

— Wil je mij nog een opmerking veroorloven?

— Ga je gang, mits je niet veronderstelt, dat zij mij van mijn plan zou afhouden.

— Is het niet mogelijk, dat de kamenier de plek, waar de juwelen nu zijn, reeds ontdekt heeft, zodat je haar vruchteloos zou bespieden?

— Ik denk er niet aan die mogelijkheid te ontkennen, antwoordde Raffles kalm. Ik kan dan alleen mijn waakzaamheid verdubbelen en ik zou je ook wel willen verzoeken, met Henderson in de buurt te blijven en op het eerste sein mij ter hulp te snellen, want niemand kan zeggen, of er geen klappen zullen vallen, wanneer de geheimzinnige bespiedster haar medeplichtige gaat halen, teneinde de brandkast, of welk andere schuilplaats dan ook, waar zich de juwelen bevinden, open te breken. En nu genoeg gepraat, ik ga dadelijk aan het werk, tot ziens, Charles! Je kent het sein, en ik reken er op, dat jullie beiden Weinrauch uit de weg blijft en dat je hem geen kans geeft, je het onderspit te laten delven!

— Ik zal doen, wat ik kan, Edward, en ik beloof je, dat ik hem geen vat op mij zal geven, wat mij des te gemakkelijker zal vallen, daar hij mij en Henderson hier nog in het geheel niet gezien heeft.

HOOFDSTUK VI

DE STRIJD NEEMT EEN AANVANG

Raffles had zijn valies weer in de auto geworpen en ging nu te voet verder.

Ongeveer drie kwartier later had hij opnieuw het kasteel bereikt en weer werd het hek geopend door de krombenige bediende, die hem echter volstrekt niet herkende en hem wel aanstonds had willen wegsturen.

Dit kwam echter niet te pas in de kraam van de Grote Onbekende en daarom begon hij dadelijk zijn grof geschut te laten werken en somde hij zijn merkwaardige hoedanigheden op als

kok, chauffeur tuinman, kamerbediende en groom.

Een weinig ongeduldig haalde Joseph ten slotte de schouders op, opende het hek en bromde:

— Ik geloof niet, dat mevrouw op het ogenblik nog iemand nodig heeft, maar je kunt het natuurlijk proberen. Ik zal je bezoek even gaan aankondigen, volg mij maar.

Zwijgend gingen de beide mannen over het tuinpad, de echte en de gewaande bediende, totdat Joseph stilstond voor de witgelakte kamerdeur,

welke Raffles reeds kende en die tot het boudoir van Mathilde von Breitenbach behoorde.

De bediende klopte aan, ging binnen kwam even later weer terug, terwijl hij op zachte toon tot Raffles zei :

— Ik geloof, dat je het nogal treft. Mevrouw heeft inderdaad een nieuwe chauffeur nodig ; onze man is juist vanochtend weggestuurd.

De wenkbrauwen van Raffles gingen snel de hoogte in.

Het was al zeer toevallig, dat de chauffeur juist die ochtend was weggezonden en hij nam zich dan ook voor, op zijn hoede te blijven.

Hij begreep zeer goed, dat Weinrauch onmiddellijk aan Mathilde von Breitenbach mededeling zou hebben gedaan van zijn avontuur in de kelder, en ook was het heel zeker, dat de detective geweten had wie hij voor had, toen hij de man in de kelder met zijn revolver overviel. En wie weet, wat er verhandeld en afgesproken was tussen de sluwe vrouw des huizes en de detective !

Maar op het gelaat van Raffles was niets anders te lezen dan onderdanigheid en beleefdheid, toen hij, met een enigszins onbeholpen buiging, het vertrek binnentrad, de deur dicht deed en voor de vrouw des huizes bleef staan, die hem scherp opnam, en toen vroeg :

— Gij wenst bij mij in dienst te treden ?

— Zo is het, mevrouw.

— Uw naam ?

— Henry Humber !

— Gij zijt een Engelsman ?

— Om u te dienen, mevrouw, maar ik ben geruime tijd in Duitsland in dienst geweest.

— Gij spreekt tenminste goed Duits !

— Dat hoop ik, mevrouw.

— Kunt gij goed chaufferen ?

— Als mevrouw mijn getuigschriften wil inzien...

Raffles stak de hand in de binnenzak van zijn jas, haalde er een beduidende portefeuille uit, nam daaruit een aantal papieren en overhandigde deze aan Mathilde von Breitenbach, die ze

vluchtig inkeek, op het tafeltje wierp, waarnaast hij stond en toen zei :

— Ik wil die getuigschriften nog wel eens nader inzien. Eerlijk gezegd, bevalt gij mij wel, en ik wil het in ieder geval met u beproeven. Kunt gij dadelijk in dienst treden ?

— Onmiddellijk, mevrouw. Ik kan desnoods dadelijk blijven, wanneer gij het verlangt. Ik kan mijn kleren later wel laten halen.

— Maar gij zoudt mijn livrei moeten dragen.

— Tot uw dienst, mevrouw.

Mathilde von Breitenbach had reeds op de tafelbel gedrukt en zei nu tot Joseph, die wel achter de deur scheen te hebben gestaan, zo vlug trad hij binnen :

— Breng deze man naar het kamertje van Heinrich, wiens plaats hij zal innemen, geef hem een livrei, en laat hem de garage en de auto's zien. Hij heet Henry Humber en hij is van heden af in mijn dienst getreden, voorlopig op proef.

— Ik dank u zeer mevrouw, zei Raffles met een diepe buiging, en ik hoop, dat gij tevreden over mij zult zijn.

Toen hij zich oprichtte, viel zijn oog op een fluwelen gordijn, dat voor een deur hing, in het midden van de rechter zijwand van het vertrek.

Het gordijn bewoog heel even en op het gelaat van Raffles vertoonde zich een eigenaardige glimlach, die hij echter spoedig wist te onderdrukken.

Hij verliet het vertrek op de hielen van de oude Joseph.

Op de gang stond hij een ogenblik stil, keek naar de gesloten deur en mompelde met een spottend lachje voor zich heen :

— Wij zullen toch eens zien, mijnheer Weinrauch, wie hier het laatst lacht : gij achter uw gordijn, onze bevallige barones, of ik zelf.

Een ogenblik later had hij een paar trappen bestegen, die naar de bovenste verdieping van het kasteel voerden, waar Joseph hem naar een kamertje bracht, waarvan het raam uitzag over de weilanden en bossen heen, en voorts op de oude hoektoren.

Joseph keek de nieuweling een ogenblik onderzoekend aan en zei toen :

— Ik ga even de livrei voor je halen, Humber. Je spreekt toch Duits nietwaar ?

— Nogal tamelijk goed, oude heer, antwoordde Raffles opgewekt. In ieder geval zullen wij elkaar wel begrijpen, daar ben ik zeker van.

Joseph ging heen en Raffles bleef alleen.

— Zijn eerste werk was, zich te overtuigen, of zijn vertrekje wel het nodige aantal uitgangen had. Dat was altijd zijn eerste zorg, vooral in een vreemd huis.

Het raam bleek zich boven een brede dakgoot te bevinden, waarvan Raffles dadelijk de stevigheid onderzocht.

De goot was nieuw en bleek zijn gewicht gemakkelijk te kunnen dragen.

Er was slechts één deur, die op de gang uitkwam, en zij had geen grendels, maar hierop was Raffles geprepareerd, hij had er twee in zijn zak, en sterke ook.

Indien het dus nodig mocht zijn, zou hij zichzelf wel weten te barricaderen.

Daarop liep Raffles vlug de gang in, totdat hij de trap weer bereikte, die naar de benedenverdieping voerde, ging weer terug en bemerkte, dat de gang aan het tegenovergestelde einde eveneens uitliep op een trap, veel smaller dan de eerste en die blijkbaar weinig gebruikt werd.

De gang was in het midden doorsneden door een tamelijk brede dwarsgang, die uit bleek te komen op het bovenste gedeelte van de liftkooi, want het kasteel bezat een lift, al vloekte dit voorwerp ook met de rest van het oude huis.

Raffles onderzocht dit alles zo nauwkeurig als de tijd dit toeliet, en hij was nauwelijks in zijn kamertje terug, of Joseph trad weer binnen met een goed onderhouden livrei over de arm, welke hij op het ijzeren ledikant wierp met de woorden :

— Die kleren zullen je wel passen ; je bent nogal goed uit de kluiten gewassen,

— Ik dank je voor het compliment, Joseph. Zeg mij eens, hoe laat wordt er hier in huis gegeten ?

— Het middagmaal is voor de bedienden om twaalf uur en voor mevrouw om één uur. Het is nu kwart voor twaalf, dus je zult je wat moeten repen, als je wilt meeën. Het bediendenvertrek bevindt zich achter in het huis, dicht bij de trap ; je zult het wel vinden.

— Maak je maar niet bezorgd, ouwe jongen, hernam Raffles, en reeds begon hij zijn eigen chauffeurskleren te verwisselen tegen de livrei.

In tien minuten was hij hiermee klaar en daarop begaf hij zich naar het gemeenschappelijk bediendenvertrek, alwaar hij reeds alle bedienden aanwezig vond, niet minder dan twaalf in getal, zeven mannen en vijf vrouwen.

Hij begon zich dadelijk voor te stellen en daarop namen allen plaats aan de langwerpige tafel, die in het midden van het grote vertrek stond, waarna de maaltijd terstond een aanvang nam.

Onder het eten gaf Raffles zijn ogen goed de kost en het duurde niet lang of zijn aandacht bepaalde zich tot een tamelijk jong meisje, met een knap, maar enigszins breed gezicht, hetwelk duidelijk haar Slavische afkomst verried.

Het was toevallig juist de kamenier van Mathilde von Breitenbach en haar naam was Olga Rothweill.

Zij had mooie zwarte ogen, die spottend en brutaal rondkeken, en die grote indruk schenen te hebben gemaakt op de huisknecht, een roodharig heerschap, krachtig gebouwd, die haar dan ook ijverig het hof maakte.

Daar Raffles volstrekt geen reden had, om voor zich zelf te verbergen, dat hij hongerig was, tastte hij goed toe en liet zich de maaltijd voortreffelijk smaken.

Toen allen opstonden, wist hij dicht in de buurt van de kamenier te komen en enige minuten later was hij al zo familiaar, dat hij haar gekscherend in het haar durfde grijpen.

Zij sloeg dadelijk vinnig van zich af, blijkbaar niet gediend van deze vrijpostigheid, maar Raffles had zijn doel bereikt: er raakten een paar haarspelden los, die hij haastig en galant voor haar oprapte.

Die haarspelden hadden gegolfde tanden...

Raffles was er echter de man niet naar, om over één nacht ijs te gaan en hij overtuigde zich ervan, dat de andere meisjes het haar of kort geknipt of op zodanige wijze opgemaakt droegen, dat zij geen haarspelden nodig hadden.

Het was wel niet conclusief, maar het was toch zeker de moeite waard, om het te onthouden, en Raffles onthield het dan ook.

Van dat ogenblik af liet hij het kameniertje bijna niet meer uit het oog, en als zij niet vermoedde, dat hij niet in de nabijheid was, dan was hij het toch!

Intussen was het voor Raffles een verre van gemakkelijke taak, want hij wist maar al te goed, dat hij door Karl Weinrauch bespied werd.

De slimme detective had waarschijnlijk onmiddellijk begrepen, dat Raffles onder de een of andere vermomming weer zou komen opdagen, en hij zelf had waarschijnlijk Mathilde von Breitenbach de raad gegeven, in geval Raffles zich mocht komen aanbieden voor een vacante plaats, hem dadelijk aan te nemen.

Natuurlijk kon Weinrauch zich vergissen en kon de man, die kwam solliciteren, inderdaad de eerlijkste bedoelingen hebben en de man zijn voor wie hij zich uitgaf, maar dat zou een slimme vos als Weinrauch spoedig genoeg zien.

Het was dus voor Raffles meer dan ooit zaak, een oogje in het zeil te houden en zich vooral niet bloot te geven.

Intussen werd het hem al spoedig duidelijk, dat Weinrauch zelf nog volstrekt geen spoor gevonden had en als het ware in het duister rondtaste.

Omstreeks half drie in de namiddag van diezelfde dag moest Raffles met zijn nieuwe meesteres uitrijden.

Hij had echter de tijd gevonden zich op de hoogte te stellen van de inrichting der drie auto's, welke hij in de garage aantrof en hij behoefde dus niet bevreesd te zijn een dwaas figuur te slaan.

Zijn meesteres noest dan ook wel erkennen, dat de man, die zij in dienst had genomen, hij mocht dan Raffles zijn of iemand anders, in ieder geval de chauffeurskunst volkomen machtig was.

Hij bestuurde de wagen, een grote Mercedes Benz met vaste hand en alsof hij reeds jaren in deze omgeving had gereden.

Raffles vond het onaangenaam, dat hij enige uren van het kasteel verwijderd moest blijven, en dus niet in staat was, de gangen van de kamenier na te gaan, maar dat ging nu eenmaal niet anders, en hij had er reeds spijt van, zich niet liever als huisknecht te hebben aangemeld.

Weliswaar bestond er weinig kans, dat Olga Rothweill, verondersteld natuurlijk, dat zij inderdaad degene was geweest, die Mathilde op die avond bespied had, haar pogingen om de juwelen te ontdekken, ook midden op de dag niet zou laten varen.

Het was ongeveer vier uur, toen Raffles de auto weer in de garage kon zetten en de eerste, die hij op de binnenplaats bijna tegen het lijf liep, was Karl Weinrauch.

De detectieve keek de gewaande chauffeur, een verontschuldiging mompelend, scherp aan en ging verder.

Raffles had snel een zakspiegeltje te voorschijn gehaald, en zag onder het voortlopen, dat de detective een tiental meters verder stilstond, om hem na te zien.

— Kijk jij maar, goede vriend, broemde Raffles voor zich heen. Zo lang je niet met je hele leger helpers komt, blijf ik nog altijd de sterkste. Je hebt natuurlijk heel veel lust, je maar aanstonds op mij te werpen en mij te arresteren, maar dat zou je lelijk opbreken, vriendje, omdat ik lichamelijk toch nog altijd de meerdere ben en je kunt mij toch ook bezwaarlijk zonder vorm

van proces overhoep schieten. Eigenlijk gezegd zit je in een moeilijk parket, want mijn getuigschriften, die je lastgeefster mij heeft afgenomen, zijn echt, en je bent er toch ook niet zo

vast van overtuigd, of ik wel degene ben, voor wie je me houdt, en je wilt eerst zekerheid hebben. Nu, die zal ik je spoedig genoeg leveren, maar ik hoop, dat het dan te laat voor je is!

HOOFDSTUK VII

DE MAN DIE HET LAATST LACHTE

Het was omstreeks tien uur in de avond.

Van het ogenblik af, dat de duisternis gevallen was, had Raffles Olga Rothweill, die hij hoe langer hoe sterker begon te verdenken, geen ogenblik meer uit het oog verloren.

En hij was dan ook vastbesloten, om, in geval zijn meesteres hem mocht hebben bevolen, met haar uit te rijden, zich ziek te houden, teneinde de kamenier van het Slavische type te kunnen blijven nagaan.

Dit geschiedde echter niet, want Mathilde von Breitenbach ontving die avond juist enige gasten.

Onder deze gasten bevond zich een oud, eerwaardig man van minstens zeventig jaar, met een lange, witte baard en spierwit hoofdhaar, dat in lange krullen tot op zijn schouders neer golfde.

De gastvrouw sprak hem aan met de titel van Geheimrat en behandelde hem met de grootste onderscheiding.

Raffles' plaats was in de garage, bij de auto's, of in het bediendenvertrek. En toch was hij vast besloten de gangen van Olga Rothweil na te gaan.

Het viel hem dus niet moeilijk, zonder dat 't al te veel opviel, het bediendenvertrek te verlaten en zich naar het voorste gedeelte van het huis te begeven.

Zoals hij wel dacht, kwam hij niemand in de half duistere gangen tegen, maar toen hij het portaal van de eerste verdieping bereikt had, werd zijn scherp geoefend oor getroffen door een geluid, dat hij aanstonds herkende: het waren gedempte voetstappen van een persoon, die er schijnbaar groot belang bij had, dat men hem niet hoorde. In een oogwenk had Raffles zich, lenig en onhoorbaar als een kat, in een der zijgangen verscholen.

Raffles merkte al heel spoedig de Geheimrat op, die zijn aanwezigheid aanstonds verried door zijn spierwitte haardos. De oude heer liep tamelijk haastig voort en scheen zijn schreden te richten naar de trap, welke naar de tweede verdieping leidde.

— Wat drommel, die eerwaardige grijsaard loopt bijzonder hard voor zijn jaren, mompelde Raffles voor zich heen. Ik wil er het mijne van hebben.

Raffles wachtte nog enige ogenblikken, tot hij bijna niets meer zag van het witte haar en ging toen de Geheimrat achterna.

Deze besteedde inderdaad de trap, stond een ogenblik op het portaal stil en verdween toen in een der gangen, maar toch niet zó snel, of Raffles had kunnen zien, waar hij bleef.

En wat hij zag moest hem wel verbazen. Voor één der deuren van de gang stond, in gebukte houding, de Geheimrat. Hij loerde door een sleutelgat.

— Een zonderlinge gast, bromde Raffles voor zich heen. Als ik mij niet vergis, kijkt hij daar door het sleutelgat van de deur, die toegang geeft tot het boudoir van Mathilde von Breitenbach! Lieve hemel, ik mag toch niet aannemen, dat de vrouw des huizes zich daar bevindt, bezig om zich te verkleeden? Maar stil, hij schijnt zich te verwijderen.

Inderdaad ging de Geheimrat verder en was even later verdwenen. Raffles begreep de oorzaak van dit plotselinge vertrek.

De deur werd haastig geopend en het knappe figuurtje van Olga Rothweil verscheen om de hoek en haar hoofd wendde zich naar alle richtingen.

— Welzo, vormde zij het onderwerp van zijn nieuwsgierigheid, mompelde Raffles binnensmonds. Maar wat drommel, zou dan die eerwaardige, oude heer...?

De kamenier scheen een ogenblik besluiteloos te blijven staan, trad toen op de gang, deed de deur behoedzaam achter zich dicht en sloop de gang geheel ten einde, meermalen stilstaande, om achter zich te zien.

Heel aan het einde van de gang kon Raffles van zijn schuilplaats uit tamelijk duidelijk de omtrekken onderscheiden van een groot raam, waarvan hij wist, dat het uitzag op een zijweg, breed genoeg, om aan twee auto's gelegenheid te geven, elkander te passeren.

Hij keek nauwkeurig toe en zag hoe Olga dit venster heel zacht opende en toen met haar zakdoek seinen gaf aan iemand, die zich daar buiten op de weg bevond.

De kamenier was vervolgens haastig op haar schreden teruggekeerd en verdween het volgende ogenblik weer in het boudoir van haar meesteres.

Niet zodra had zij de deur achter zich gesloten, of Raffles liep haastig de gang teneinde, keek uit het raam en kwam juist bijtijds om te zien, hoe een

auto van middelmatige grootte zich langzaam over de zijweg verwijderde.

Voor zover de duisternis toestond het te onderscheiden, zou hij zeggen, dat er vier mannen in de auto zaten.

— Wel, wel, bromde Raffles. Ik geloof, dat het hoog tijd voor mij wordt om ook een duit in het zakte te doen. Dat kleine kamerkatje zou dus reeds de plaats van de juwelen ontdekt hebben. Welnu, het is zeer goed mogelijk.

In een oogwenk was hij bij de deur, bukte zich en bracht zijn oog voor het sleutelgat. Het was hem echter onmogelijk, iets te onderscheiden, blijkbaar had Olga iets voor het sleutelgat gehangen.

Hij haalde het kleine étui met instrumenten te voorschijn, dat hem bij dergelijke gelegenheden nooit verliet, nam er een stuk ijzerdraad uit, boog er met behulp van een buigtang een haakje aan, stak het door het sleutelgat en haalde nu zonder veel moeite een fijn zakdoekje naar zich toe, niet veel groter dan een handpalm.

Hij bukte zich opnieuw en nu kon hij gemakkelijk een deel van het helderverlichte vertrek overzien. Dadelijk viel zijn oog op Olga, die blijkbaar met de grootste ijver bezig was naar een of andere verborgen schuilplaats te zoeken.

Zij stond bij een der wanden, juist tegenover de deur, met haar rug daar naar toe gekeerd, en tastte met haar fijne vingers langs het behang, leunde met het lichaam tegen de muur en drukte haar wang daar tegen, teneinde op deze wijze te kunnen zien of zich ergens in de muur een verhevenheid bevond, verschoof de twee fraaie gravures in lijsten, die tegen de wand waren opgehangen en voelde ook langs de plint.

— Zij brandt zich, naar het schijnt, anders zou zij niet met zoveel ijver zoeken, maar zij heeft de juiste plek nog niet ontdekt, mompelde Raffles. Wij hebben dus nog wel een half uurtje vóór ons en er is dus nog wel tijd Brand te waarschuwen en Henderson

ook al, want ik denk dat deze laatste, een grote rol zal moeten vervullen.

Volkomen onhoorbaar doorliep Raffles de gang in de tegenovergestelde richting, bereikte zo de voorzijde van het huis en trad voor een smal venster, wat hij opende, na zijn zaklantaarn in de hand te hebben genomen en gaf hiermee snel enige seinen.

Kort daarop flikkerden snel achter elkaar, enige lichtschijnsels een eind verder op de hoofdweg, ten bewijze, dat Brand het sein begrepen had.

Zo snel hij kon, daalde Raffles de trappen af, bereikte de achtertuin, snelde deze door en hees zich, dicht bij een der hoeken, op de muur, die daar ter plaatse de tuin van de zijweg scheidde. Geen vijftig meter verder zag hij de auto met de vier mannen, welke hij zoeven reeds had waargenomen.

Hij legde zich plat op de muur, aan het oog onttrokken door het dichte loof van een kastanjeboom, die dicht bij de muur stond, en bleef rustig wachten, wat er zou geschieden. Zijn geduld zou al spoedig beloond worden.

Er waren nog geen tien minuten verlopen, of uit het struikgewas terzijde van de zijweg, doken eensklaps twee gedaanten op: Charles Brand en James Henderson, zijn reusachtige chauffeur, die met een buitengewone kracht bevestigd was.

Voor zover Raffles van zijn schuilplaats af kon zien, hield Brand de chauffeur van de naderende auto met zijn revolver in bedwang, terwijl Henderson binnen enkele ogenblikken afrekende met de drie mannen, die zich in de wagen bevonden. De strijd was zeer kort en de volkomen verraste automobilisten delfden smadelijk het onderspit tegen de reus, die alleen van zijn zware vuisten gebruik maakte.

De vier mannen werden allen gebonden en gekneveld en toen, ver van elkaar met samengebonden voeten in het struikgewas neergelegd.

Wat de auto betreft, Henderson zette zich achter het stuurwiel en reed de wagen eenvoudig het bos in, dat zich

aan de rechterzijde van de zijweg uitstrekte.

Raffles had intussen de kreet van de nachtuil laten horen en een paar tellen later stond Brand aan de voet van de muur.

— Alles is goed gegaan, naar ik zie? vroeg Raffles.

— Voortreffelijk! Nu zou ik wel eens willen weten, wie wij daar eigenlijk zo onhuus hebben overvallen?

— Hoogstwaarschijnlijk medeplichtigen van de kamenier, Charles, antwoordde Raffles.

— Waar is Weinrauch?

— Op het ogenblik, geloof ik, weer in de ontvangkamer van Mathilde von Breitenbach! Hij is tot Geheimrat gepromoveerd en ik moet zeggen, dat de witte pruik hem uitstekend staat en zijn baard is, om kort te gaan, om voor te knielen. Nu ga ik spoedig terug, ten einde te voorkomen, dat ik ze moet vergooien. Ogen en oren goed open, Charles.

En voor de jonge man nog een opmerking had kunnen maken, was Raffles van de muur gesprongen en ging het huis weer binnen.

Een ogenblik later was Raffles weer voor de deur van het boudoir teruggekeerd, maar hij had zich nog nauwelijks gebukt, of hij maakte zich haastig weer uit de voeten; opnieuw naderden er schreden.

Het was thans wat moeilijker voor Raffles, om zich onzichtbaar te maken, maar gelukkig stond er juist op deze plek een zeer grote staande klok, terzijde waarvan hij zich zo goed en zo kwaad als het ging verborg.

Hij keek voorzichtig om de hoek en zag de waardige Geheimrat ten tonele verschijnen, op de punten zijner voeten naar de deur sluipen en toen snel terzijde springen, om zich tegen de wand te drukken.

De deur werd geopend. Op de drempel verscheen Olga Rothweill en zij droeg iets in de handen: een tamelijk groot kistje.

Zij wilde zich haastig verwijderen, maar Weinrauch trad haar in de weg en duwde haar weer in de kamer terug.

Het meisje slaakte een onderdrukte kreet van woede en teleurstelling, en snelde zo vlug zij kon het boudoir in zijn gehele breedte door, naar een venster toe. Zij rukte het open en het volgende ogenblik had zij het kistje met juwelen naar buiten geworpen. Tegelijkertijd liet zij een schelle kreet horen, teneinde aldus haar medeplichtigen te waarschuwen.

Weinrauch slaakte een kreet van woede en greep de dievegge bij de arm.

Raffles had dit alles gezien, want hij was dadelijk op de openstaande deur toegetreden, zodra hij het meisje en de detective uit zijn gezichtsveld zag verdwijnen.

Snel als het weerlicht vloog hij de gang door, rukte het raam open, waarvoor hij zoeven Olga had zien staan en de waarschuwingskreet van de nachtuil weerklonk door de stilte.

Onmiddellijk werd de kreet ergens uit de tuin beantwoord en een heldere stem riep :

— Maak je geen zorgen, ik heb het.

Het was Brand, die deze woorden gesproken had. Raffles verloor geen tijd. Hij nam zijn revolver in de vuist, ijde weer naar de deur terug en riep naar binnen :

— Gij ziet wel, Herr Weinrauch, dat ik gelijk had, toen ik u aanbod, u naar de juwelen te helpen zoeken. Ik heb ze al gevonden.

Met een kreet van toorn wendde de detective zich om, want inderdaad was de Geheimrat niemand anders geweest dan Weinrauch.

Maar reeds had Raffles onder het spreken de sleutel aan de binnenzijde uit het slot genomen en er hem aan de buitenkant weer op gedaan. Hij trok de deur snel dicht en draaide de sleutel in het slot om.

— Tot ziens, mijn waardel riep hij door de gesloten deur.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De vrouw in het rood

— REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS: —

- Te bestellen bij: **Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam**
2001. — Een Millioenen-erfenis	2082. — De Bende van de Gouden Ster
2002. — De gestolen Dolk	2083. — Sensatie in de Opera
2003. — Een Inbraak met gevolgen	2084. — De Folterkelder
2005. — Zonderlinge Epidemie	2085. — De Bedrieger bedrogen
2006. — Een droeve Huwelijksdag	2086. — De Geheimen van Parijs
2007. — De Wraak der K. K. K.	2087. — Speelzucht en Misdaad
2008. — Twee Doodsvijanden	2088. — De Diamanten Spin
2009. — De Meester herleeft	2089. — Een duivelse Uitvinding
2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val	2090. — Parijse Autobandieten
2011. — Raffles en Amor	2091. — Het Trio Desmond
2012. — Nicholson juicht te vroeg	2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
2013. — De Broeder van Nicholson	2093. — Als het Goud lokt
2014. — Avontuur in België	2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
2015. — De Moord in Kamer 13	2095. — Wie was de Derde Man?
2016. — Aan de Marteldood ontsnapt	2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
2020. — Bloed en Goud	2097. — De Ontvoerde Diplomaat
2021. — De buitenste Duisternis	2098. — Rumor om de Derby
2022. — De Waanzinnige	2099. — Gevaren van de Wereldstad
2023. — De gestolen claim	2100. — Moderne Piraten
2024. — De Bergduivel	2101. — Het Filmkasteel
2027. — Het Geheime Document	2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
2028. — De Redding van «Goudhaar»	2103. — Een Onderaards Drama
2029. — «Goudhaar»	2104. — De Verzonken Metropolis
2030. — De Smokkelkoningin	2105. — De Vreemde Chauffeur
2031. — De Misdaad in de trein	2106. — De Moord in het Cabaret
2032. — De Revue-Girl	2107. — De Negende Steen
2033. — Professor Shirley	2108. — Onraad in Hollywood
2034. — De Kit van Wong Li	2109. — Ossenkop; gang 5
2035. — De Gewaande Radjah	2110. — De Bende van de «De Ratten»
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2113. — Irma Sandrina
2039. — Vijftig tegen één	2114. — In de val gelokt
2040. — Iona, de avonturierster	2115. — Om een kwart miljoen dollars
2041. — De Kelder des Doods	2116. — De Giftgas-centrale
2042. — De onverwachte terugkeer	2117. — Een mislukte ontvoering
2043. — Rode Bill krijgt een lesje	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2045. — Zwarte Anna	2119. — Helicopter-bandiet
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2047. — Gevaarlijk spel	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2049. — De Bende van Myra Bonati	2123. — In het Hol van de Leeuw
2050. — Merry-Kid de verklikker	2124. — Een Patient verdween
2051. — Het Verlaten Slot	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2052. — De Riolen van Parijs	2126. — De pseudo uitvinder
2053. — Rovers en Verraders	2127. — De Zwarte Kaper
2054. — Een documentenjacht	2128. — Moderne Schatgravers
2055. — De Verijdelde Ontvoering	2129. — Liefde en Kunst
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten	2130. — De Moord in Kew Gardens
2057. — Een Mislukte Samenzwering	2131. — De Tijdbom
2058. — De Kooi des Doods	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2059. — Jacht op Fortuin	2133. — De Verijdelde Ontvoering
2060. — De Gouden Wisselbeker	2134. — Drie Hotelratten
2061. — Een Fatale Vrouw	2135. — Het Nieuwe Bendevoofd
2062. — Een moderne Blauwbaard	2136. — De Bloedraad
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2137. — Een merkwaardig Duel
2064. — Een Spaans Drama	2138. — Giftgasbandieten
2065. — Een merkwaardige diefstal	2.139. — Een wanhopige ontsnapping
2066. — Spoken op Marshy Manor	2.140. — De Erfenis der Caraïben
2067. — Chantage en Hypnose	2.141. — Het Drama in Cromwell Street
2068. — De Lokstem van het Goud	2.142. — Het einde van een schurk
2069. — Het Geheim van de Boekenkast	2.143. — In het barre Noorden
2070. — Het Revolutie Complot	2.144. — Misdadige Onschuld
2071. — Het Verlaten Huis	2.145. — De Duivel in de Vrouw
2072. — Het Spel met de Dood	2.146. — Het Spook van Sèvres
2073. — Het Verstoorde Feest	2.147. — De Dubbelganger
2074. — Russisch Goud	2.148. — Onraad op Drummond Hall
2075. — Een Moderne Robinson	2.149. — Amor en Juwelen
2076. — De Moord in Fenchurch Street	2.150. — Het geheim van de Grot
2077. — Het Vloolwonder	2.151. — Bernadette's Geheim
2078. — De Raadselachtige Moord	2.152. — Diamanten en Liefde
2079. — Een Avontuur in China	2.153. — Goud onder de Golven
2080. — De Verborgene Schat	2.154. — Het Geheim van de Grafkelder
2081. — De Chinese Schatkamer	